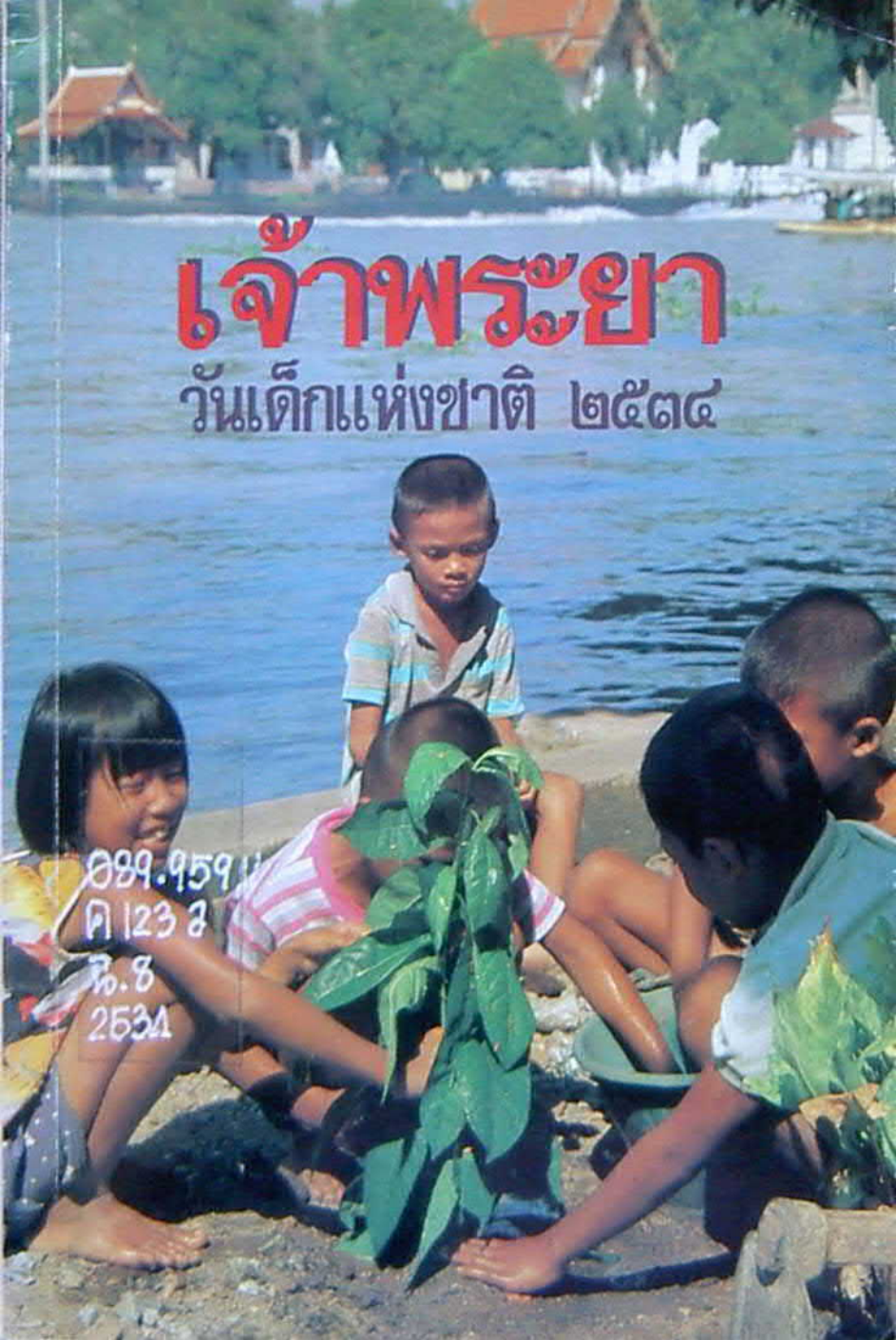

A photograph of four children sitting on a rocky shore by a body of water. They are gathered around a large green plant, possibly a tree sapling, and appear to be planting it. In the background, there is a lake and some traditional Thai-style buildings with white walls and orange roofs. The title of the book is overlaid on the top half of the image.

เจ้าพระยา

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๔

089.959

ค123 8

ว.8

253A

จากปก

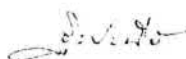
บุญคุณต้องทดแทน

“เสื่อพี่เพราะเป่ เปก อันไกรกเพราะเสื่อชิง
ดินเขินด้วยเห็บกิ้ง และเห็บกิ้งด้วยดินดี”

ถ้อยที่ถ้อยสาเหี้ย ยืนชีพได้ด้วยไมตรี
สืบสายสัมพันธ์นี้ ไร้อัดเจ็ดเกิดคุณหลาย

มือลูกจิกปลุกไป พ่อ ปู่ ย่า แม่ ตายเขา
สูงปรี น้าอา ทนแกล มุ่งทำจริงสิ่งเดียวกัน

พิทักษ์เจ้าพระยา มีคุณเท่านักบวชดี
แสงน้ำน้ส่ากัญ แกร่นแค้นเกิดเกิดมรดก

 ภาณุกร ภาณุกร

เจ้าพระยา

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๔

ISBN 974-7903-82-2

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ
วันเด็ก ๒๕ ๔ - พ

เด็กไทยต้องฝึกอบรมธรรมจริยาให้สมบูรณ์
พร้อมในตนเอง จักได้เป็นคนดี มีคุณ มีประโยชน์
และสามารถรักษาตัวรักษาชาติบ้านเมืองให้ดำรง
คงอยู่ด้วยความเจริญมั่นคงต่อไปได้.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ ๒๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๓

เลขห้อง 8-1

เลขที่ 089.96911
117534
ก.ข

เลขทะเบียน 2531674 ๑๑๓๗๐

พระคติธรรม

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
ประทานเนื่อง "วันเด็กแห่งชาติ" ปีพุทธศักราช 2534

"รู้จักเรียนเมื่อถึงเวลาเรียน

รู้จักเล่นเมื่อถึงเวลาเล่น

ร่างกายก็จะแข็งแรง

จิตใจก็จะสมบูรณ์

เป็นที่ที่หมั่นรักใคร่ของครอบครัว

สร้างคนสร้างตัวได้ทีในอนาคต"

ภค. ขนฺทพณฺโธ

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร

12 มกราคม 2534

คำขวัญ

ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๔

ร่มเกล้า ร่มใจ ใจดี ใจงาม รักชาติ รักคน

พลเอก

(ชาติชาย ชุณหะวัณ)
นายกรัฐมนตรี

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๔

“เด็กดีมีระเบียบวินัย ใฝ่ใจศึกษา อุทิศหะมัธยัสถ์”

พลเอก

(เทียนชัย สิริสัมพันธ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๔

เด็กวันนี้ คือผู้ใหญ่ในวันหน้า
เด็กยุคพัฒนา ช่วยนำพาชาติไทยให้เจริญ

(นายสกล ศรีพรหม)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๔

“เด็กไทย ใจกตัญญู รู้หน้าที่ มีวินัย”

N. Rung

(นายบุญถึง ผลพานิชย์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๔

“เด็กดี มีวินัย ใฝ่คุณธรรม น้อมนำชาติเจริญ”

(นายสมชัย วุฑฒิปรีชา)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

เนื่องจากปี ๒๕๓๔ นี้ ยังคงกำหนดให้เป็นปีพิทักษ์สิ่งแวดล้อม ประกอบกับเรากำลังเร่งรณรงค์เรื่องสิ่งแวดล้อมทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการพิทักษ์ป่า มลภาวะเป็นพิษ และแม่น้ำที่กำลังเริ่มเน่าเสีย เพื่อให้สอดคล้องกับเรื่องดังกล่าว คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กประจำปี ๒๕๓๔ ได้ตกลงกำหนดชื่อหนังสือวันเด็กปีนี้ว่า “เจ้าพระยา”

“เจ้าพระยา” มิใช่เป็นเพียงแม่น้ำสายสำคัญที่หล่อเลี้ยงคนไทยทั้งประเทศ แต่ยังเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของประเทศไทย เพราะสำหรับชาวต่างประเทศ “เจ้าพระยา” ก็คือประเทศไทยนั่นเอง “เจ้าพระยา” นอกจากจะมีเนื้อหาสาระน่ารู้มากมายเช่นทุกปีที่ผ่านมาแล้ว ในปีนี้คณะอนุกรรมการฯ ยังได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานบทพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เรื่อง “นตฺถิ ปญฺญา สมา อาภา” แสงสว่างเสมอด้วยปัญญาไม่มี และยังมีบทสัมภาษณ์พิเศษ คุณเขาทราย แกแลคซี กับคุณธงไชย แมคอินไตย์ บุคคลตัวอย่างของประเทศซึ่งเป็นขวัญใจของเยาวชนและผู้ใหญ่อีกหลาย ๆ คน รวมทั้งได้นำเรื่องสันติเด่น ขณะการประกวด ซึ่งทางประเทศญี่ปุ่นได้นำไปแปลเผยแพร่สู่ชาวญี่ปุ่นมาแล้ว มาลงพิมพ์อีกด้วย

คณะอนุกรรมการฯ สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานบทพระราชนิพนธ์ สำนึกในพระเมตตาของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ที่ได้ประทานพระคติธรรม ตลอดจนขอขอบคุณ ๆ หนา นายกรัฐมนตรี ๆ หนา

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการฯ ทั่วประเทศ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
ศึกษาธิการทั้ง ๒ ท่าน และท่านปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่กรุณาให้
คำขวัญแก่เด็กและเยาวชน เพื่อจัดพิมพ์ในหนังสือวันเด็กประจำปี ๒๕๓๔

ขอขอบคุณผู้เรียบเรียง ผู้วาดภาพประกอบ ผู้ออกแบบรูปเล่ม ตลอดจน
ผู้จัดพิมพ์หนังสือวันเด็กจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ไว้ ณ ที่นี้

ขอส่งความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนทุกคน และท่านผู้อ่าน
หนังสือนี้โดยทั่วกัน

(นายทวีศักดิ์ เสนาณรงค์)

รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานอนุกรรมการ

จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กประจำปี ๒๕๓๔

สารบัญ

.. รังสรรค์ นก นกวิเศษ ..

บทพระราชนิพนธ์	สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี	๑๒
เจ้าพระยาของเรา :		๑๕
น้ำเอ๋ยน้ำใจเด็กดี	ยุติกดี	๑๖
เจ้าพระยา	ฐะปะนีย์ นาครทรรพ	๑๗
บรรณสัญญา	กรองแก้ว เจ็นศรี	๑๙
ร่มไทรทอง	รัชณี ศรีไพรวรรณ	๒๒
ป่าสุดท้าย	คำพมาน คนโค	๓๑
น่านน้ำคั่นของ -	แพรวพรรณ เกิดโศกา	๓๔
เขาวงกตไทยในวันเด็ก	อิสระ เสี่ยงเพราะดี	
ขยะใครคิดว่าจะสำคัญ	กานต์มณี ศักดิ์เจริญ	๓๖
บ้านของปาน	ถวัลย์ มาศจิรัส	๔๐
สรวรค์ได้ทะเล	สรวพร แดงสกุล	๔๒
คู่ปรับ คู่กรรม	ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนารถ สุริยะ	๔๙
นิพัทธ์และเพื่อน	รสา วงศ์ยังอยู่	๖๗
เด็กชายเก็บ	วิภา ดันทุสพงษ์	๗๔
ลืมเจ้าพระยา :	สมคิด มากผาสุข	
เคล็ดลับเด็กเก่ง	เฟิสท์-เฟิร์น	๘๒
คนเก่งของเขาวงกตในวันนี้	จรัส ในเสนา	๘๔
เพลงรัก...ฝากน้อง	อิสระ เสี่ยงเพราะดี	
	จรุณ เจริญรักษ์	๙๙

นฤติ ปณฺณาสมา ชานา

แสงสว่างเสมอด้วยปัญญาไม่มี

พระเจ้าพรหมมุนี เจ้าคณะสงฆ์ภาค ๓๑ วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร กรุงเทพมหานคร

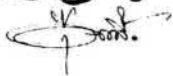
ปัญญาเปรียบเสมือนแสงสว่างอย่างหนึ่ง แต่
เป็นแสงสว่างที่ลึกกว่าแสงสว่างใด ๆ ทั้งปวง
เพราะปัญญาคือความรู้ ผู้มีปัญญาดีจะสามารถ
รู้แจ้งในทุกอย่างทุกอย่าง บุคคลที่เกิดมาย่อมมีปัญญา
เป็นเครื่องส่องสว่างให้รู้ถึงโรจน์ เพราะ การที่จะเรียนรู้
อะไรได้แจ่มแจ้งชัดเจนจะ ต้องมีปัญญา ซึ่งเปรียบ
เหมือนแสงสว่างต้องให้เห็นเสียก่อน เพราะ วิชา
ความรู้ต่าง ๆ ย่อมมีอยู่พร้อมแล้วรอบอยู่แต่คนเรา
จะ มองเห็นหรือไม่เห็นเท่านั้น

ตามหลักวิทยาศาสตร์ คนและสัตว์จะมีอง
เห็นสิ่งต่าง ๆ ได้จะต้องมีแสงสว่าง เช่นถ้าเรานำ
เอาขวดใบหนึ่งไปตั้งไว้ในห้องมืดสนิท แสงสว่างลอด
เข้าไปไม่ได้ แม้เราจะรู้ว่ามีขวดอยู่ในห้องนั้นก็จริง
แต่เราก็ไม่สามารถมองเห็นขวดนั้นได้ เเงื่องด้วย
แสงสว่างจากนอกห้องไม่สามารถจะลอดเข้ามาใน
ห้องได้ แต่ปัญหานั้นไม่ว่าจะอยู่ในที่ใด เวลาใด
ย่อมสามารถส่องนำทางให้แก่มนุษย์ได้ แสงธรรมดา
จากดวงอาทิตย์ดวงไฟหรือแหล่งกำเนิดสิ่งอื่น ๆ ก็ตาม
ไม่อาจทำให้บุคคลที่ลึบตาพิการมองเห็นได้ แต่แสง
ปัญญานั้นอาจทำให้ทุกคนเห็นได้ เพราะแสงสว่าง
อย่างอื่นไม่ได้ทำให้เกิดความรู้สึกความฉลาดลึกซึ้งเหมือน
ปัญญา มีภาพอยู่ตอนหนึ่งซึ่งกล่าวว่า "ปัญญาเป็น

กัลลิ่งแก้ว สัจจตถะวาทะนิพนธ์” หมายความว่า
ปัญญาทำให้คนเราเห็นสิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิตอยู่ได้

สิ่งที่ทำให้คนเราแตกต่างจากสัตว์อื่น ๆ ก็
เพราะว่า คนเรามีปัญญาคะนักคิดและปฏิบัติสิ่ง
ที่ดีมีประโยชน์และถูกต้องได้ ผู้ที่ยังปฏิบัติสิ่งที่ดีมี
ประโยชน์และนักคิดสิ่งต่าง ๆ ไม่ได้ก็เปรียบเสมือน
ผู้ที่ยังไม่มีแสงสว่าง นับว่าเป็นผู้ที่อยู่ในความมืด
แม้แสงแดดจะแผดจ้าสักแค่ไหนก็ยังเปรียบเทียบกับ
กับแสงปัญญาไม่ได้ เพราะแสงแดดไม่สว่างพอที่จะ
ทำให้คนเราลบล้างเห็นแจ้งสิ่งต่าง ๆ ได้ จึงกล่าวได้ว่า
พระพุทธรูปว่า “นตถิ ปัญญาสมา อาภา
แสงสว่างเต็มอด้วยปัญญาไม่มี” นั้นเป็นความจริง
อย่างที่สุด

เจ้าพระยา ของเฒ่า

เราทำได้สอย
ในชีวิตรประจำวัน

ฉันได้
อาหาร
มา
จาก

ใช้
การเดิน
ทาง
ไป
หา
ผลไม้

น้ำท่วม
เจ้าพระยา
น้ำท่วม

น้ำท่วม
การเกษตร
เรา
ได้
อาหาร
จาก
เจ้าพระยา
น้ำท่วม

แล้ว
จะ
ปล่อย
ให้
เจ้า
พระยา
ของเขา

เขา
ปล่อย
ให้
เจ้า
พระยา
ของเขา

ได้ออน (ประเทศไทย)

เจ้าพระยาไลต์ด้วยน้ำใจทุกคน

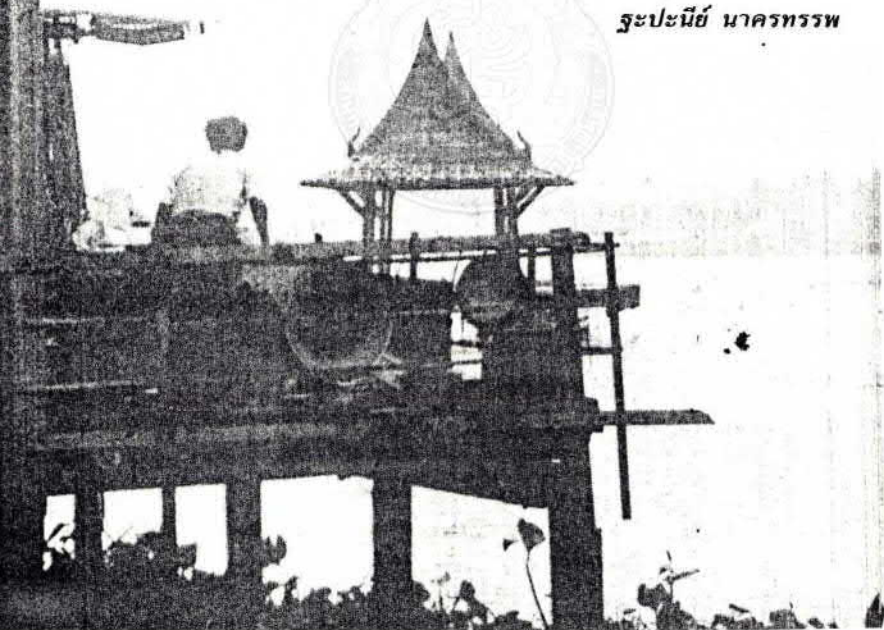
เจ้าพระยา

ภาพย์สุรางคนางค์ ๒๘

นามเจ้าพระยา คั่นหูคั่นตา
 พวกเราชาวไทย ปิง วัง ยม น่าน สีธามาไกล
 หลังน้ำเย็นใส ไหลมารวมกัน
 ณ ปากน้ำโพ สายน้ำเดิบโต
 กว้างใหญ่สำคัญ หล่อเลี้ยงพสกยา ไร่นาสารพัน
 ประโยชน์มากครัน ล่องใคร่ครวญดู
 สายน้ำสายชีพ ช้าหรือเร่งรีบ
 เพื่อความเป็นอยู่ ราษฎรล้วนใช้น้ำ ชุ่มฉ่ำชื่นชู
 ใจคลายหดหู่ ยามได้น้ำเย็น
 ไปไหนมาไหน ล่องเรือทันใด
 ได้ดูรู้เห็น น้ำเจ้าพระยา กุ้งปลาโลดเล่น
 ไร่ทุกข์สำคัญ ได้รอดชีวิต

แต่ครั้งโบราณ สึกมาถึงบ้าน
เตรียมรับไพร่ ฟังเจ้าพระยา นาวาเร่ตี
เชิงยุทธวิธี ไทยไม่แพ้ใคร
ล่วงกาลผ่านมา บ้านเมืองพัฒนา
รวดเร็วเหลือใจ แต่สิ่งแวดล้อม พร้อมเสื่อมเร็วไว
น้ำเคยเย็นใส ก็กลับเน่าเหม็น
โอ้เจ้าพระยา ชนไม่นำพา
จึงขุ่นลำเค็ญ ทั้งสิ่งสกปรก หมกเชื้อโรคเร้น
แต่นี้จักเป็น แหล่งมลภาวะ
โอ้แสนสงสาร บรรดาชาวบ้าน
เด็กน้อยพล่อยปละ ลงตำตุ๋นว่าย โรคร้ายปะทะ
ด้วยมีแต่ชยะ พอกเพิ่มเสริมทวี
อ้าปวงประชา แม้รักเจ้าพระยา
โปรดเอื้ออารี งดทั้งสิ่งของ ลงทองนที
เพื่อเจ้าพระยานี้ ใส่ตามเดิม

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

กรองแก้ว เงินศรี

บรรณสัญจร

“ประชาชนผู้ที่เพิ่งรู้หนังสือใหม่ๆ หรือเริ่มอ่านออกเขียนได้
ได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นให้ทั่วโลกได้รับรู้ถึงประสบการณ์
และความประทับใจของตนเกี่ยวกับการรู้หนังสือโดยการเขียนข้อความ
หรือวาดภาพลงในสมุด และสมุดนี้จะเดินทางจากหมู่บ้านสู่หมู่บ้าน
จากชนบททั่วโลก ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ นี้”

โครงการบรรณสัญจร ริเริ่มขึ้นโดยคณะทำงานสากลว่าด้วย
การรู้หนังสือเพื่อให้ผู้รู้หนังสือได้มีส่วนร่วมในการเฉลิมฉลองปีสากล
แห่งการรู้หนังสือ ๒๕๓๓

ประเทศไทยได้รับเกียรติให้จัดกิจกรรมเริ่มประกาศเป็นปีสากล
แห่งการรู้หนังสือ (International Literacy Year) และจัดประชุมสมัชชา
สากลว่าด้วยการศึกษาผู้ใหญ่ครั้งที่ ๔ ที่กรุงเทพฯ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จ-
พระราชดำเนินเป็นองค์ประธานพิธีเปิดการประชุม พระองค์ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชปณิธานให้แก่ผู้เข้าร่วมประชุม
“ช่วยกันทำให้ชาวโลกอ่านออกเขียนได้” อันแสดงให้เห็นถึง
พระมหากรุณาธิคุณที่มีต่อปวงชนชาวไทยและประเทศชาติ

โครงการบรรณสัญจรนี้ กรมการศึกษานอกโรงเรียน
กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดมหกรรมโครงการบรรณสัญจร จัดขบวน
อัญเชิญสมุดบรรณสัญจร และพระบรมฉายาลักษณ์ของสมเด็จพระเทพ
รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ขึ้นรถดัดแปลงอย่างสวยงาม
จากกรุงเทพฯสู่จังหวัดต่าง ๆ ใน 5 ภูมิภาคของประเทศไทย เมื่อ
สมุดบรรณสัญจรถึงจังหวัดใด จะมีการเฉลิมฉลองสมโภช และมีพิธีการ
ลงนามบันทึกความคิดเห็นของผู้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมให้คนรู้หนังสือ
และประชาชนผู้รู้หนังสือใหม่ เมื่อขบวนบรรณสัญจรเดินทางไป
ครบทุกจังหวัดแล้ว ก็กลับมาที่กรุงเทพฯ พร้อมกัน เพื่อมอบสมุด
บรรณสัญจรแก่บรรณมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ร่มไทรทอง

• รัชนี้ ศรีไพรวรรณ •

พอถึงเวลาพักกลางวัน ครูใหญ่ให้ครูประจำชั้นทุกชั้นแจ้งนักเรียนว่า ให้กลับบ้านได้ เพราะครูทุกคนจะต้องเข้าไปประชุมที่อำเภอ จึงงดการเรียนในตอนบ่าย

เด็ก ๆ ไชโยโห่ร้องด้วยความยินดีที่จะได้หยุดเรียนเป็นพิเศษครึ่งวัน ต่างเก็บข้าวของกลับบ้าน

เด็กกลุ่มหนึ่ง สืบกว่าคน มีกำชัยนักเรียนชั้น ป. ๖ ประธานนักเรียนของโรงเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม มุ่งหน้าตรงไปยัง “แหล่งสำราญ” ของพวกเขา เพื่อนำอาหารกลางวันเตรียมมากินที่โรงเรียนไปกินกันที่นั่น

“แหล่งสำราญ” ของเด็ก ๆ ที่ว่านี้ คือ ต้นไทรใหญ่ ใบหนาแผ่กิ่งก้านสาขารวมรั้วอยู่ริมบึงใหญ่ชายทุ่ง รากของมันที่แตกออกจากกิ่ง หยั่งลึกลงไปในดินรอบ ๆ ลำต้น เหมือนดั่งเสาเข็มค้ำยันลำต้นอันใหญ่และแข็งแรง ได้ร่มไทรอันกว้างขวางเป็นลานดินสะอาดบางแห่งที่แสงแดดส่องถึงก็เป็นหย่อมหญ้านุ่มเขียวขจี

ได้ร่มเงาอันแสนสบายนี้ นอกจากจะเป็นแหล่งสำราญของพวกเด็ก ๆ แล้ว เกือบทุกคนในหมู่บ้านไทรทอง ต่างก็ยึดเอาร่มไทรเป็นที่พักผ่อนอันแสนสำราญของตนเช่นกัน เวลากลางวันขณะที่เด็ก ๆ กำลังเรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน ร่มไทรก็เป็นที่นอนพักของลุงและคนอื่น ๆ ที่เลี้ยงวัวควาย โดยปล่อยให้สัตว์เลี้ยงของตนเล็มหญ้าหากินอยู่ริมบึง ทั้งเป็นที่พักชั่วคราวของคนเดินทางผ่านไปมา เพราะใกล้ ๆ ต้นไทรมีทางเกวียน ซึ่งชาวบ้านใช้เป็นเส้นทางติดต่อค้าขายพืชไร่กับหมู่บ้านอื่น เป็นที่พบปะของหนุ่มสาวชาวบ้านไทรทองเป็นที่พักเหนื่อยของชาวบ้านที่มาดักน้ำจากบึงไปใช้ ตักเข็นเล็กเรียนและช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านแล้ว เด็ก ๆ ส่วนใหญ่จะพากันมาที่นี่หลายคนพาน้องมาเลี้ยง หลายคนมาเล่นสนุก ปีนป่าย ตามรากและลำต้น บ้างก็เล่นหมากเก็บ บ้างก็เล่นไม้หึ่ง ผู้ใหญ่ที่มาดูแลเด็ก ๆ ก็จับกลุ่มคุยกัน บนกิ่งอันอุดมด้วยลูกไทรสุกแดง ก็เป็นที่หาอาหารของฝูงนกนานาชนิด ส่งเสียงร้องอ้ออิงอยู่ตลอดวัน นกหลายตัวทำรังอยู่บนนั้น เพราะไม่มีใครรังแก ในวันสงกรานต์ได้ร่มไทรก็เป็นที่ชุมนุมของทั้งเด็กและผู้ใหญ่ มาเล่นสนุกกันเป็นกลุ่ม ๆ บ้างก็ดักน้ำที่ใสสะอาดจากบึงมารดสาดกัน วันลอยกระทง ได้ร่มไทรก็สว่างไสวด้วยแสงเทียนแข่งกับแสงจันทร์ ในบึงใหญ่ก็วอดแวมด้วย

แสงเทียนจากกระทงใบตอง เสียงเพลง เสียงสรวลเสเฮฮาของคน
ทุกวัย เสียงนกร้องเจื้อยแจ้วเบิกบาน เป็นเสมือนเสียงสวรรค์จาก
ร่มไทร “แหล่งสำราญ” แห่งนี้

เมื่อเด็ก ๆ มาถึงต้นไทร ก็เห็นชายหนุ่มแปลกหน้าสองคน
นั่งคุยกับลุงมืออยู่ใต้ต้นไม้ มีกล้องส่อง และขาตั้งวางอยู่ใกล้ ๆ

“เอ๊ะ ... วันนี้ทำไมเลิกเร็วล่ะ หนีโรงเรียนกันรึไง” ลุงมิกักเด็ก ๆ

“เปล่าจะลุง คุณครูทั้งโรงเรียนไปประชุมที่อำเภอ เลยปล่อย
พวกเรากลับบ้าน เราเลยแวะมากินข้าวกลางวันกันที่นี่” ก่าชัยตอบ
ในขณะที่เด็กอื่นก็ถูกจูงช่วยกันนำอาหารออกมาวางรวมกัน

“กินข้าวกับเราไหมจะลุงมิก” หนูจุกตัวเล็กชั้น ป.๑ ขวน ลุงมิก
หัวเราะ พยักเพียดไปทางชายหนุ่มแปลกหน้าสองคน พลาญพูดว่า

“ลุงกินแล้ว ขอบใจหนูจุก แต่คุณสองคนนี่ยังไม่ได้กิน ขวนเข
กินด้วยซี”

“เป็นใครก็ไม่รู้ เขาจะกินกับข้าวอย่างเราได้หรือเปล่า” เด็ก
คนหนึ่งพูดเบา ๆ

“พี่ชื้อธง เพื่อนคนนี้ชื้อदनัย เรามาทำแผนที่เพื่อตัดถนน
พวกหนูกินกันเถอะ เรายังไม่หิวเดี๋ยวจะเข้าไปกินที่ตลาด... ขอบใจนะ”
ชายหนุ่มที่ชื้อธงพูดยิ้ม ๆ ชะเง้อดูอาหารของเด็ก ๆ พลาญทำท่า
น้ำลายไหล “โอ้โฮ กับข้าวน่าอร่อยทั้งนั้น ... ดูซิไข่เจียวเหลืซึงเหลือง
น่ากินเชียว”

หนูจุกยิ้มขอบใจ เพราะไข่เจียวของหนูจุก เด็ก ๆ กินข้าวอย่าง
เอร็ดอร่อย กินพลาญคุยกันพลาญ

“เออ...นี่เด็ก ๆ...” ลุงมิกพูด “คุณสองคนนี่มาส่องกล้องจะตัดถนน

สายใหม่”

เด็ก ๆ ฟังแล้วก็ดีใจ จะได้ถนนเพิ่มขึ้น พวกเขารู้ว่าถนนมีประโยชน์ทำให้การคมนาคมสะดวกขึ้น นำความเจริญมาสู่หมู่บ้าน

“เขาส่องกล้องดูแล้ว ถนนใหม่เขาจะต้องผ่านต้นไทร...” เสียงลุงมีเศร้าสร้อย

เด็ก ๆ หันขวับมามองลุงมีกับชายหนุ่ม

“แล้วจะตัดต้นไทรหรือเปล่าครับ” กำชัยถามเสียงสั่น

ไม่มีคำตอบจากลุงมีและชายหนุ่มแปลกหน้าทั้งสอง

เด็ก ๆ หยุดกินข้าว จ้องมองธงและदनัยเป็นตาเดียว

“จะตัดต้นไทรของเราหรือจ๊ะ” หนูจุกละล่ำละลัก

“คงจะต้องตัดแล้วละหนู” ดนัยตอบ

“ไม่ยอม!” หนูจุกร้องเสียงดัง พलगร้องไห้โฮ เด็ก ๆ อื่นต่างร้องคัดค้านและวิพากษ์วิจารณ์กันแข็งแะ

ชายหนุ่มทั้งสองมองตากัน

“แะจริง... เลยทำให้พวกเด็ก ๆ กินข้าวไม่ลง...นี่...รักต้นไทรต้นนี้มากอย่างนี้เชียวหรือ...” พุดพलगธงลุกมานั่งใกล้ ๆ พวกเด็ก ๆ ปลอบหนูจุกว่า “ไม่เอา嘛...หนูจุก หยุดร้องไห้เถอะ”

“หนูไม่หยุด ถ้าพี่องไม่เลิกคิดตัดต้นไทร” หนูจุกยืนกราน พलगสะอึกสะอื้น

“คุณรู้ไหม พวกเราทั้งหมู่บ้าน รักต้นไทรมาก ปู่ของปู่เล่าว่า เมื่อตอนที่มาตั้งหมู่บ้านก็มีต้นไทรนี้อยู่แล้ว จึงตั้งชื่อหมู่บ้านว่า **หมู่บ้านไทรทอง**” ลุงมีพุด

“โรงเรียนของเราก็ชื่อ โรงเรียนบ้านไทรทอง” เด็กหญิงคนหนึ่ง

พูดเสริมเสียงเครือ

“ถ้าไม่มีต้นไทรเสียแล้ว ชื่อของหมู่บ้านของเรา โรงเรียนของเรา ก็ไม่มีความหมาย” เด็กชายอีกคนหนึ่งรำพัน

ธงกับคนนิยมมองดูพวกเด็ก ๆ เด็กผู้หญิงหลายคนเริ่มร้องไห้กับหนูจุก

คนัยพูดว่า “จำได้ไหมธง ครั้งที่เราไปตัดถนนที่บ้านนาโพธิ์จะตัดต้นตะเคียน ผีนางตะเคียนมาเล่นงานเราเสียแทบแย่ จนตัดต้นตะเคียนไม่ได้”

ธงยิ้ม “นี่เป็นต้นไทร ต้นไทรไม่มีผีหรอก” พูดจบ เขาก็เงยหน้าขึ้นมองสำรวจต้นไทร

ทุกคนนั่งเงียบ ชายหนุ่มทั้งสองลุกขึ้นเก็บเครื่องมือ ธงหันมาบอกกำชัยว่า

“คืนนี้ พี่นอนค้างที่บ้านกำนัน มีอะไรจะคุยกับพี่ ก็ไปที่บ้านกำนันนะจ๊ะ”

ธงกับคนัยหันไปลาลุงมี โบกมือให้เด็ก ๆ แล้วก็เดินจากไป

“เราจะทำอย่างไรดี” กำชัยปรารภเบา ๆ แหงนหน้าดูต้นไทรด้วยความแสนเสียดาย

“พวกเราย้ายอมให้เขาตัดนะ” เด็กหญิงคนหนึ่งพูดด้วยเสียงปนสะอื้น

“นั่นนะซี เราจะทำอย่างไร” ทุกคนพึมพำ

“เขาบอกว่า เขากลับผีไม่ใช่หรือ เขาจะตัดต้นตะเคียนที่บ้านนาโพธิ์ โดนผีนางตะเคียนหลอกเขายังไม่ตัดเลย” ลุงมีพูดพลางหัวเราะ

“แต่ผิต้นไทรไม่มีนี่ลุง” หนูจุกพูดทั้งน้ำตา

“เอ๊ะ... ก็ต้นไม้เหมือนกัน จะไม่ช่วยกันบ้างรึไง” ลุงมิตอบ
กำขัยจ้องหน้าลุงมืออยู่ครู่หนึ่ง แล้วยิ้ม

เมื่อกินข้าวเย็นที่ตลาดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ธงกับदनัยก็กลับมา
นั่งพักผ่อนที่แคร่หน้าบ้านกำนัน กำนันลงมาคุยด้วยครู่หนึ่งก็กลับ
ขึ้นบ้านไป ทั้งสองยังนั่งคุยกันต่อจนค่ำ ตะวันลับฟ้า นกกาพากัน
กลับรัง ส่งเสียงร้องเซ็งแซ่ มันพากันบินลับหายเข้าไปในป่าไม้ชายทุ่ง
มองเห็นเป็นแนวทงมีนอยู่ในความมืด หมู่บ้านไทรทองยามนี้เงียบสงบ
มีแสงไฟอมแวมจากบ้านเรือนส่องลอดหมู่ไม้ออกมาสลัว ๆ

ทันใดนั้น กิ่งไม้เล็ก ๆ กิ่งหนึ่งปลิวมาตกลงตรงหน้าธงกับदनัย
ทั้งสองหันขวับไปทางต้นเสียงด้านหลังแคร่

แล้วเขาทั้งสองก็เห็นร่างเล็ก ๆ ร่างหนึ่ง คลุมด้วยผ้าสีขาว
ทั้งร่าง

“ใครนะ!” ดนัยร้องถาม

“ผีจ๊ะ” เสียงเล็ก ๆ จากร่างนั้นตอบ

“อ้อ...เอ๊ะ...ผิต้นไทรไม่มีนี่” ธงทำเสียงตื่นเต้น

“ผิต้นตะเคียนจ๊ะ มาช่วยต้นไทร” ชายหนุ่มทั้งสองกลืนหัวเราะ

“ผีมาทำไมละจ๊ะ” ดนัยถาม

“มาบอกว่า ไม่ให้ตัดต้นไทร ถ้าตัดจะหักคอ”

“โอ๊ย...กลัวแล้ว” ธงแกล้งร้องเสียงหลง “โอ้ บอกกันดี ๆ ก็ได้
ไม่น่าลำบากทำเป็นผีมาหลอกเลยหนูจุก... เอ้า...บอกเพื่อน ๆ ด้วยว่า
เราไม่ตัดต้นไทรแล้ว”

“พวกเราออกมาได้ พี่เขาไม่ตัดต้นไทรแล้วละ” หนูจุกผิตัวน้อย

ร้องบอกเพื่อนพลาตดิงผ้าออกจากตัว

เด็ก ๆ ร่วมยี่สิบคนวิ่งไขว่โถมออกมาจากใต้ถุนบ้านกำนัน

“ขอบคุณค่ะ ขอบคุณครับ พี่ธง พี่दनัย” กำนันได้ยินเสียง
เอะอะจึงออกมาดู

“อะไรกัน โอ้โฮ เด็ก ๆ มาทำไมกัน เยอะแยะ คำ ๆ มีด ๆ”

“ลุงกำนัน พวกเรามาช่วยไม่ให้ต้นไม้โดนไฟไหม้” คำชี้แจงบอก

“ให้หนูๆ ทำเป็นผีมาหลอก คงคิดว่าพวกเรากลัวผี เมื่อกลางวัน
พี่พูดเรื่องถูกผีนางตะเคียนหลอกที่บ้านนาโพธิ์นะ เขาพูดเล่นหลอก”
दनัยพูดพลาตหัวเราะ

กำนันเดินหัวเราะลงจากบ้านมาสมทบ

**“น่ารักจริง ๆ เด็กพวกนี้ ขอให้รักต้นไม้ทุกต้น เหมือน
กับที่รักต้นไม้”**

“แน่นอนค่ะ เราจะรักษาต้นไม้ ไม่ให้ใครมาตัด ถ้าไม่จำเป็น
จริง ๆ” เด็กหญิงคนหนึ่งตอบเสียงหนักแน่น

“พวกเราจะช่วยกันดูแลไม่ให้พวกตัดไม้มาทำลายป่าของเรา”
เด็ก ๆ พูดเป็นเสียงเดียวกัน

“อยากให้เด็กไทยทุกคนเหมือนพวกหนูจัง” ธงพูดด้วยความ
ตื่นเต้น

“ความจริงคุณธงกับคุณदनัย เขามาปรึกากับลุงแล้ว ตกลงกันว่า
จะทำแผนที่ตัดถนนเสียงออกไปไม่ตัดต้นไม้ และต้นไม้อื่น ๆ แถวนั้น
เพราะคุณธงกับคุณदनัยก็เสียชีวิตต้นไม้ที่อยู่เหมือนกัน” กำนันชี้แจง

“พี่ที่รักต้นไม้ เห็นคุณค่าของต้นไม้เหมือนพวกหนูนั่นแหละ
โดยเฉพาะต้นไม้ที่มีความหมายต่อเด็กที่นำรักอย่างพวกหนู พี่ตัด

หอสมุดแห่งชาติ

๒๙

ต้นไทรก็เท่ากับทำร้ายพวกหนู” ธงบอก

“เหมือนพีเบิร์ดเลย” กำชัยพูดด้วยน้ำเสียงเบิกบาน

“เบิร์ดไหนจ๊ะ” ธงถาม

“พีเบิร์ด...ธงไชย แมคอินไตย์ ไงละครับ ผมอ่านพบในหนังสือพิมพ์ พีเบิร์ดบอกว่าต้นไม้ก็เหมือนเด็ก เป็นสิ่งที่มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อสังคม ถ้าใครทำลายต้นไม้ แม้เพียงต้นเดียวก็เท่ากับทำลายเด็กคนหนึ่ง” กำชัยตอบ

“ชื่อพีธง ก็เหมือนพีเบิร์ดนะ เพียงแต่ไม่มีคำว่าไชยข้างหลังเท่านั้นเอง” เด็กคนหนึ่งเสริม

“ไม่เป็นไร” กำชัยพูดยิ้มๆ “ผมชื่อกำชัย ผมยกคำว่าชัยของผมให้พีธงไปเลย”

ธงหัวเราะ “อ้าว ชื่อของน้องก็เหลือคำเพียงคำเดียว ก็ไม่เพราะซีจ๊ะ ไม่รู้ว่าก่าอะไร”

ทุกคนหัวเราะพร้อมกัน เสียงหัวเราะอันเบิกบานนั้นขับความมืด ความทุกข์ ความวิตกกังวลจากหัวใจของเด็กๆ ไปหมดสิ้น

พรุ่งนี้ และวันต่อๆ ไป พวกเขาจะยังมีร่มไทรให้เป็น “แหล่งสำราญ” อยู่เหมือนเดิม

“เบิร์ด”

ธงไชย แมคอินไตย์

“ในความรู้สึกของเบิร์ด ต้นไม้ก็เปรียบเสมือนเด็กคนหนึ่งที่มีชีวิต มีความบริสุทธิ์ ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร ซึ่งถ้าเราได้ดูแลเอาใจใส่ เลี้ยงดูให้เขาได้เติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ดีเขาก็จะโตขึ้นมาอย่างคนที่มีคุณภาพ เป็นกำลังสำคัญของสังคมได้ ต้นไม้ก็เหมือนกันเป็นสิ่งที่มีความค่า มีประโยชน์ต่อสังคมอย่างมาก เพราะฉะนั้นถ้าเราทำลายต้นไม้แม้แต่เพียงต้นเดียว ก็เท่ากับเราได้ทำลายชีวิตที่สดใสของเด็กคนหนึ่ง”

ฉันทเห็นอีกา
ยังมีต้นไม้

บินมาตีใจ
ให้มันทำรัง

ด.ช. มะยะ มูยา

ชั้น ป. ๓ โรงเรียนบ้านมาโด อ.เมือง จ.ยะลา

คำหมาน คนไค

ป่าสุดท้าย

“คุณปู่ครับ ทำไมบ้านเราจึงชื่อดงเย็นครับ” โจ้ถามความหมายของชื่อหมู่บ้าน บ้านดงเย็นเป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่งในชนบทภาคอีสานตอนใต้

ปู่ตอบว่า “เมื่อก่อนนี้บ้านของเราอยู่กลางดง”

“ดงคืออะไรครับ”

“ดงคือป่าทึบ มีต้นไม้ต่าง ๆ ขึ้นหนาแน่น แผ่นดินชุ่มเย็นตลอดปี ในดงมีสัตว์ป่า นกและแมลงต่าง ๆ ชุกชุม”

“แล้วดงอยู่ที่ไหนครับ” โจ้พยายามนึกภาพป่าทึบใกล้ ๆ หมู่บ้าน

“เมื่อก่อนนี้บริเวณรอบ ๆ บ้านเราที่เป็นทุ่งนาเดี๋ยวนี้เป็นดงทึบ มีต้นไม้ใหญ่น้อยหลายชนิด เช่น ไม้แดง ประดู่ พะยูง ตะเคียน มะค่า ตะแบก ยาง กระบาก เต็ง รัง บางต้นสูงใหญ่ขนาดสองคนกางแขนโอบก็ไม่วางโอบ”

ปู่เล่าถึงสภาพบริเวณรอบ ๆ หมู่บ้านเมื่อ ๕๐ ปีก่อนว่าเป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์มาก ต้นไม้ที่ขึ้นหนาทึบ ทำให้แผ่นดินชุ่มเย็นตลอดปี

หน้าหนาวก็ไม่หนาวจัด หน้าร้อนก็ไม่ร้อนจัด หน้าฝนมีฝนตกมาก แต่น้ำไม่ท่วม

“สมัยที่พ่อของโจดเป็นเด็ก บริเวณที่เป็นนาของเรามีสัตว์ป่าจำพวก เก้ง กวาง กระทิง และวัวป่าชุกชุม เพราะมีหนองน้ำและโป่ง”

“โป่งคืออะไรครับ” โจดนึกถึงลูกโป่ง

“โป่งคือบริเวณดินเค็ม เนื่องจากใต้ดินมีเกลืออยู่มาก เกลือจึงผุดขึ้นตามหน้าดิน ทำให้ดินเค็ม สัตว์ป่าจำพวก เก้ง กวาง วัวป่าควายป่า ต้องกินเกลือเป็นประจำ จึงมากินดินที่โป่ง พวกพรานล่าสัตว์มักไปซุ่มยิงสัตว์ตามโป่ง และหนองบึงในป่า”

ปีนี้ปู่อายุ ๗๐ พ่ออายุ ๔๘ และโจดอายุ ๑๒ ปี สภาพแวดล้อมรอบหมู่บ้านคงเย็นเปลี่ยนจากป่ามาเป็นทุ่งนา จนไม่เหลือความหมายไว้เลย ต้นไม้ใหญ่ถูกโค่นลงแทบไม่มีเหลือ ต้นไม้เล็กถูกแผ้วถางเพื่อใช้ที่ดินเป็นไรนา สัตว์ป่าหายไปเพราะคนไล่ล่า และไม่มีป่าจะอาศัย

อย่างไรก็ตาม ชาวบ้านคงเย็นก็ยังเห็นความสำคัญและความจำเป็นของป่าไม้ พวกเขาจึงสงวนป่าไว้บริเวณเหนือหมู่บ้านเป็นเนื้อที่ประมาณ ๒๐๐ ไร่ ชาวบ้านเรียกว่า ดอนมะค่า เพราะบริเวณนั้นเป็นที่สูง และมีต้นมะค่าขึ้นหนาแน่น มะค่าบางต้นสูงใหญ่ คาดว่าคงมีอายุเป็นร้อยปี

ชาวบ้านคงเย็นถือว่าดอนมะค่าเป็นสมบัติส่วนรวมของหมู่บ้าน พวกเขารักและหวงแหนป่าแห่งนี้มาก ในป่านี้มีหน่อไม้ เห็ด ผัก ผลไม้ป่า กบ เขียด และแมลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ชาวบ้านใช้เลี้ยงวัวควาย ทำอาหาร และเก็บเอากิ่งไม้แห้งมาทำฟืน

ไม่ตัดโค่นต้นไม้ใหญ่ ไม่บุกรุกถางป่าเพื่อทำไร่นาต่อไป คณะกรรมการหมู่บ้านคอยดูแลมิให้ผู้ใดทำลายป่า และห้ามล่าสัตว์ที่พอจะมีอยู่บ้าง เช่น ไก่ป่า เป็นต้น

อยู่มาวันหนึ่ง มีกลุ่มคนแปลกหน้าขับรถแทรกเตอร์ขนาดใหญ่ มาไถและโค่นต้นไม้บริเวณชายป่าด้านตะวันออก ใจัดกับเพื่อน ๆ รุ่งเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อบอกพวกผู้ใหญ่

ชาวบ้านหลายคนถือมีด ขวานและปืนริบมาที่ดอนมะค่า เพื่อห้ามปรามคนแปลกหน้า

“หยุดนะ แกเป็นใครมาจากไหน ทำไมมาบุกรุกทำลายป่าของพวกเรา” พ่อของใจัดตะโกนห้ามคนขับรถแทรกเตอร์

ชายคนนั้นกับพรรคพวกของเขาชี้หัวคนหยุดทำงานและชี้แจงกับชาวบ้านว่า นายจ้างของเขาสั่งให้มาถางป่าบริเวณนี้เพื่อจะทำไร่

“ผมไม่รู้ ผมเป็นลูกจ้างเขา เขาให้มาไถผมก็มา พวกคุณอย่ามั่วแกงผมเลย” หัวหน้าคนงานขอร้อง

กรรมการหมู่บ้านดงเย็นไปที่อำเภอเพื่อร้องเรียนมิให้คนกลุ่มนั้นถือครองที่ดินดอนมะค่า นายอำเภอชี้แจงว่าเป็นการเข้าใจผิดของนายทุนเจ้าของที่ดินซึ่งไปซื้อที่ดินใกล้ ๆ ดอนมะค่า

“ไม่เข้าใจผิดหรอกครับ เขาตั้งใจบุกรุกจริง ๆ” พ่อของใจัดบอก

“ดูเหมือนว่าพวกพ่อแม่พี่น้องบ้านดงเย็นจะหวงแหนป่าแห่งนี้มากนะครับ” นายอำเภอถาม ชาวบ้านคนหนึ่งตอบเสียงดังว่า

“เรารักและหวงแหนป่านี้น่ามากจริง ๆ ครับ เพราะมันเป็นป่าสุดท้ายของหมู่บ้าน และข้อสำคัญเราใช้ส่วนหนึ่งของป่านี้นี้เป็นป่าช้าด้วยครับ”

นันททัศนะของ เยาวชนไทยในวันเด็ก

แพรวพรรณ เกิดโกคา
อิสระ เสียเพราะดี

วันเด็กเป็นวันสำคัญสำหรับ “หมูหวาน” มาก เพราะเป็นวันที่ “หมูหวาน” มีความสุข สนุกสนานที่สุด ได้เล่น ได้เที่ยว ได้ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ ที่โรงเรียน แถมยังได้ของขวัญอีกด้วย “หมูหวาน” อยากจะรู้ว่าเด็กคนอื่นๆ เขาจะเป็นเหมือน “หมูหวาน” ไหมนะ เลยลองทำตัวเป็นนักข่าวไปตระเวนถามเพื่อนๆ เด็กว่าเขาคิดกันอย่างไรในวันเด็ก โดยถามถึงความคิดเห็นของเขาว่า คิดว่าวันเด็กมีความสำคัญอย่างไร ทำอะไรช่างในวันนั้น อยากได้อะไรเป็นของขวัญ และอยากคุยไปถึงเพื่อนๆ เด็กอย่างไรบ้าง

ด.ช. ธวัชชัย สาอาด เรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๓ โรงเรียนวัดจันทร์สโมสร ที่บ้านมีอาชีพซ่อมรองเท้า “วันเด็กสำคัญเพราะสนุกดี ปกติก็ไปเล่นที่เขาดิน วันเด็กไม่เคยได้ของขวัญอะไรจากพ่อแม่ เพราะที่บ้านไม่รวย อยากได้รถจักรยานมากที่สุด เห็นเขายี่กันแล้วอยากมีบ้าง ฝากถึงเพื่อนๆ เด็กก็อยากให้มันเป็นเด็กดี อย่าเหมือนผม เพราะขงน”

ด.ช. นเรศ เรียนอยู่ชั้น ม.๑ โรงเรียนวัดราชาธิวาส ช่วยแม่ขายผลไม้ “วันเด็กผมจะคิดถึงพ่อแม่ เพราะพ่อแม่มีบุญคุณเลี้ยงเรามา ปกติวันเด็กไม่ค่อยได้ไปไหน ช่วยแม่ขายผลไม้ อยากได้ส탕ค์เยอะ ๆ จะเอาไปให้พ่อแม่ ไม่เคยได้ของขวัญอะไรในวันเด็ก ผ่าถึงเพื่อนขอให้ตั้งใจเรียน และให้ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าง”

ด.ญ. สุปรานี วงษ์วิหค เพ็งจบ ป.๖ ขณะนี้ทำงานรับจ้างทำความสะอาด “วันเด็กมีความสำคัญสำหรับเด็ก ตอนเรียนอยู่เคยได้ไปเที่ยวสวนนก เดียวนี้ไม่ได้ไปต้องทำงาน อยากได้รถเครื่องไว้ขับมาทำงาน ผ่าถึงเด็ก ๆ ว่า ขอให้ช่วยพ่อแม่ทำงานมาก ๆ และขอให้เป็นคนดี”

ด.ช. สุขสวัสดิ์ อีวรรณ จบ ป.๖ ปัจจุบันทำงานเป็นเด็กปั๊ม “วันเด็กมีความสำคัญ เพราะเด็กจะมีความสุข เคยได้ไปเที่ยวชะอำ เมื่อยังเรียนอยู่ โรงเรียนพาไป บินี้ไม่รู้จะไปไหน ไม่อยากได้อะไรเป็นพิเศษ อยากให้เด็ก ๆ รู้จักทำงานช่วยเหลือตัวเอง และช่วยพ่อแม่ ประเทศชาติ และต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต”

ด.ญ. สุวรรณี เชื้อคำ เรียนอยู่ ป.๔ โรงเรียนสตรีวรณารต “วันเด็กดีค่ะสนุกดี ไม่ค่อยได้ไปเที่ยวส่วนมากก็เล่นกับเพื่อน ๆ อยู่แถวบ้าน ไม่เคยได้ของขวัญอะไร อยากได้ความรักจากพ่อแม่มาก ผ่าถึงเพื่อน ๆ เด็กขอให้เป็นคนดีและอย่าทะเลาะกัน อย่าอิจฉากัน”

ด.ช. ไพศาล โสคกล้า เรียนอยู่ชั้น ป.๕ โรงเรียนวัดลดา อยู่กับป้าซึ่งมีอาชีพค้าขาย “ชอบวันเด็กได้ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน ๆ ไม่เคยได้ของขวัญอะไร อยากได้หนังสือโดยเฉพาะ สบช. อยากมีความรู้มาก ๆ ได้ทำงานหาเงินได้ ขอให้เด็ก ๆ มีความสุข”

ด.ญ. อภิญา แก้วกล้า เรียนอยู่ชั้น ป.๕ โรงเรียนวัดลดา คุณพ่อรับราชการ “วันเด็กมีความสำคัญ ได้ทำกิจกรรม เล่นกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน อยากให้พ่อแม่มีเวลาว่างให้มาก ๆ เพราะพ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลา ออกไปข้างนอกเรื่อย ขอให้เด็ก ๆ เป็นคนดี ขยันเรียน และช่วยกันปลูกต้นไม้เยอะ ๆ”

ด.ช. มนตรี โค้ววาริน เรียนอยู่ชั้น ป.๔ โรงเรียนรัตนศึกษา อยู่กับยาย “วันเด็ก ผมจำไม่ได้ ไม่ค่อยได้ไปไหน จำไม่ได้ว่าโรงเรียนจัดงาน กิจกรรมหรือเปล่า อยากให้พ่อแม่หาบ่อ ๆ และอยากได้รถบังคับวิทยุ ขอให้เพื่อน ๆ เด็ก เชื้อฟังพ่อแม่

กานต์มณี ศักดิ์เจริญ

ขยะ

ใครคิดว่า ไม่สำคัญ

พูดถึงขยะทุกคนก็จะนึกถึงภาพ
ของเสีย ของเน่า ของเหลือทิ้ง ของที่
ไม่ต้องการ ไม่อยากเก็บไว้ใกล้ตัว ในบ้าน
อยากจะโยนทิ้งให้ไกลตัว หลายคน
จึงคิดว่าเรื่องขยะไม่สำคัญ ทิ้งให้พ้นตัว
ก็แล้วกัน แต่ลองคิดดูให้ดี ในชีวิต
ประจำวันของเรา ไม่ว่าเราจะอยู่ในบ้าน
นอกบ้าน ในโรงเรียน นอกโรงเรียน
เริ่มตั้งแต่ตื่นนอนเช้า เข้าห้องน้ำ ถ่าย
ของเสียออกจากร่างกาย อาบน้ำ ล้างหน้า
รับประทานอาหาร ออกจากบ้านไป
โรงเรียน ไปทำงาน จนกลับเข้าบ้าน
ตอนเย็น เราต้องเกี่ยวข้อง ต้องได้พบเห็น
ขยะอยู่เสมอ

ในชีวิตประจำวันของเรา บางครั้ง เราเห็นขยะกองเล็ก ๆ ข้างทาง ตามถังขยะจนถึงที่กองสูงเป็นภูเขาเลากา ในแห่งทั้งขยะ หลายคนก็คงจะนึกว่าขยะมาจากไหนจึงมากมาย มหาศาลอย่างนี้

ถ้าเราลองคิดดูให้ดี เราก็จะเห็นได้ว่าขยะไม่ได้มาจากไหน ขยะมาจากพวกเราทุกคนนี่เอง เศษอาหารเสียกินไม่ได้ เศษวัสดุ ที่เราคิดว่าทำประโยชน์ไม่ได้แล้ว เศษพืชผัก เศษใบไม้ ดอกไม้ที่เสีย เราก็ทิ้ง ของเหล่านี้คือขยะ แล้วเราก็ทิ้ง เมื่อทุกคนต่างก็มีขยะทิ้ง รวมกันมาก ๆ เข้าก็เป็นกองขยะมหึมาอย่างที่เรารวบรวมกันมาของเป็น ภูเขาเลากา

ประชากรในประเทศไทย มีประมาณ ๖๐ ล้านคน ถ้าคนหนึ่ง ทิ้งขยะสมมติว่าอย่างน้อยที่สุดคนละชิ้น วันหนึ่ง ๆ เราก็มีขยะ ๖๐ ล้านชิ้นแล้ว ถ้าคิดเป็นน้ำหนักคนหนึ่งทิ้งขยะเพียงวันละ ๑๐ กรัม วันหนึ่ง ๆ เราจะมียขยะหนักสักเท่าไร “หลายคนก็คงจะร้องโอดโอย ! ทำไมขยะจึงมหาศาลอย่างนี้ !”

ถ้าเราลองจดบันทึกดูว่า เราทิ้งอะไรเป็นขยะ แล้วลองนึก ย้อนว่าของที่เราทิ้งมีที่มาอย่างไร เราก็จะพบเรื่องที่น่าสนใจ น่าติดตาม และเมื่อรู้ที่มาของ ๆ เหล่านั้นแล้ว เราก็ไม่อยากจะทิ้งอะไรเป็นขยะ อีกก็ได้

สมมติว่า เราเขียนข้อความสั้น ๆ บนกระดาษแผ่นหนึ่ง แล้วเรา ไม่ชอบใจ ก็ขยำทิ้งถังขยะ และถ้าหลายร้อยหลายพันคนก็ทำอย่างนี้ วันหนึ่ง ๆ เราก็จะมีกระดาษเป็นขยะหลายร้อยกิโลกรัม

ดังนั้นลองคิดย้อนถึงที่มาของกระดาษ ลองนึกดูซิว่ากว่าจะ

เป็นกระดาดต้องใช้อะไรทำบ้าง เริ่มตั้งแต่ต้องใช้ไม้บางชนิดมาทำเยื่อกระดาด ต้องตัดไม้ ต้องใช้เครื่องจักร เครื่องจักรจะทำงานได้ก็ต้องใช้พลังงาน เช่น ใช้ไฟฟ้า ใช้น้ำมัน ซึ่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติ และต้องใช้กำลังคนเสริมจึงจะได้กระดาดมาให้เราใช้ สำหรับขีดเขียนมาพิมพ์เป็นหนังสือให้เราอ่านเราเรียนกัน

นี่เป็นเพียงตัวอย่างขยะชนิดหนึ่ง เราก็จะเห็นว่า ที่มาของขยะต้องลงทุนเป็นจำนวนไม่น้อย เพราะฉะนั้น ก่อนที่ของสิ่งนั้นจะเป็นขยะ เราใช้คุ้มค่าที่ลงทุนหรือไม่

หลายคนอาจจะคิดว่า ถ้าเราจะใช้ของให้คุ้มเราก็ต้องเก็บไว้ เราก็จะกลายเป็นคนสะสมขยะ และคงมีขยะเต็มบ้าน และขยะก็คงกองเป็นภูเขาเหมือนเดิม

เรื่องจะไม่เกิดอย่างที่เราคิดกันหรอก ถ้าเมื่อเราจะหาวิธีจัดการกับสิ่งที่เราจะทิ้งเป็นขยะ

กระดาดที่เราใช้ ถ้าเราใช้ให้หมดทั้งสองหน้าหรือเขียนแล้วเสีย เราก็เก็บไว้เขียนเป็นกระดาดร่างคร่าวต่อไป หรือตัดรวมเป็นเล่มเป็นสมุดจดเล่มเล็ก ๆ เราก็จะประหยัดเงินซื้อสมุดและเป็นการสงวนทรัพยากรธรรมชาติส่วนหนึ่ง เสื้อผ้าเก่าจนปะทุนไม่ได้ก็ใช้เป็นผ้าขี้ริ้ว ขวดที่ไม่ใช้แล้วก็เอามาระบายสีทำเป็นแจกัน ทำเป็นแก้วสำหรับใส่น้ำได้ ถูกระดาดใส่ของเอาไว้ใช้ได้อีก ถูพลาสติกใส่ของใช้ที่ยังสะอาดใช้ซ้ำได้ อาจจะใช้ใส่ของ ถูพลาสติกเป็นขยะที่อันตรายมาก เพราะทำลายยาก ควรพยายามใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ใช้ไม่ได้แล้วจริงจึงทำลาย อย่าทิ้งไม่เป็นที่เช่นทิ้งตามริมถนน โยนลงบ่อเลี้ยงปลา เป็นอันตรายมาก ถูพลาสติกอาจจะไปอุดท่อน้ำ

ให้ตัน หรือถ้าลงไปโนบ่อปลา ปลากินอาจตายได้

คนสมัยก่อนเมื่อไปซื้อของเขาจะเอาภาชนะไปใส่ของจากร้าน เช่น ช้อน้ำปลา เอาขวดไปใส่หรือเอาขวดน้ำปลาเก่าไปแลก ทำให้ไม่ต้องมีขวดเปล่ารกบ้าน ถ้าทำอย่างนี้มาก ๆ ก็จะทำให้การผลิตขวดลดน้อยลง เป็นการลดทรัพยากรและสงวนพลังงานได้มาก

ถ้าเราใช้ของทุกอย่างจนคุ้มค่า จนใช้ไม่ได้อีกแล้วเราจึงทิ้งเป็นขยะ นับว่าเป็นการช่วยลดปริมาณขยะ และสงวนทรัพยากรธรรมชาติได้มาก

ส่วนของที่เป็นขยะ ที่เราต้องทิ้งแน่ ๆ ก็ไม่ใช่จะไร้ประโยชน์ทีเดียว ถ้าเราทิ้งให้เป็นที่เป็นที่ในภาชนะที่ปกปิดมิดชิด และถ้าเราทิ้งแยกกันได้ก็จะสะดวกแก่การนำขยะไปใช้ประโยชน์ เช่น เศษอาหารนำไปทำปุ๋ย หรือเป็นอาหารสัตว์ สิ่งของอื่นที่ใช้ประโยชน์ไม่ได้อีกต่อไปก็เผา ทำลายเสีย ถ้าทุกบ้านทุกคนช่วยกันจริงจัง ขยะก็ไม่เป็นภาระต่อส่วนรวม และเราก็จะไม่เห็นขยะกองเป็นภูเขาเลากาอีก

นี่แหละขยะที่ใครคิดว่าไม่สำคัญ

บ้านของปาน

ถวัลย์ มาศจรัส

タイ的现代小説

「バーんちゃんの家」

タワン・マートチャラット作

野中 耕一訳

ドクシマ・ジュスデビット同

バーんの住んでいるところは、ノンタブリ
の町の郊外にある大きな分譲住宅だった。
分譲主は、自然と樹木を愛する人で、周辺の
他の分譲住宅とは別のところから樹木が通ってい
た。それまで植わっていた樹木は、家の建つ
所だけが倒れたり、倒れ起こされたりして
いたが、その他のものは、最初の地主が植え
ておいてあった。だから、この分譲住宅
は工事開始してから、すぐ近くの分譲住
宅のように乾燥して砂漠になるようなことは
なかった。

分譲主は顔の売上がつた中国人だった。契
は河だった。肩は黒々と濡れていた。ほっぺ
たも顔と同じように光るんでいた。話し所は
大きく遠くまで響いた。笑い声も大きかった。
彼は好んで半ズボンを着る。白い中国式
のシャツを履いていた。胸時計はめず、首に
金鎖も下げていなかった。靴は履いて歩いて
いる時は、自動車の古タイヤで作った車輪を履
き、工事人夫や住宅購入者の子供たちとお
喋りするのが好きだった。日は暗かったが、
視線には眩しさと暖しさが混じっていた。こ

つどつしと手と、がっしりした肩は、若い時
に眩しさと遠慮背屈してきた彼の膝を物置
っていた。人夫たちはみんながこの旦那が好き
だった。彼は購入者の同族にもつけこまな
かった。分譲住宅の子供たちにとっては氣
のいい小父さんだった。
朝まだき、オニカマウがマングの木にす
つと飛んできて、右左に首を揺り、澄んだ鳴
き声を送る。人々がその鳴き声を聞いて起き
だすと、東の空がちょうど白らむ頃だった。
朝の空気がひんやりとして気持ちがいい。マ

บ้านของปาน พิมพ์ภาพพิมพ์
ถวัลย์ มาศจรัส ภาพพิมพ์ ปานฉัตร

- รางวัลชมเชย จากคณะกรรมการวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ได้รับเลือกพิมพ์เผยแพร่ในวารสารของประเทศญี่ปุ่น กรกฎาคม ๒๕๓๓

หมู่บ้านที่ป่านอยู่เป็นหมู่บ้านใหญ่แถวชานเมืองนนทบุรี เจ้าของหมู่บ้านเป็นคนรักธรรมชาติและต้นไม้เป็นชีวิตจิตใจ หมู่บ้านแห่งนี้จึงแปลกกว่าหมู่บ้านอื่นในละแวกเดียวกัน บรรดาต้นไม้ที่มีอยู่เดิมถูกโค่นและบุตออกเฉพาะบริเวณที่จะปลูกบ้านเท่านั้น นอกจากนี้แล้วเขาจะปล่อยให้มันอยู่ตามที่มันเคยอยู่เหมือนเมื่อครั้งเจ้าของที่ดินเดิมปลูกเอาไว้

หมู่บ้านแห่งนี้จึงร่มครึ้มตั้งแต่กำลังก่อสร้างไม่แห้งแล้งเป็นทะเลทรายเหมือนหมู่บ้านจัดสรรข้างเคียง

เจ้าของหมู่บ้านเป็นคนจีนหัวเถิก ผมนองแกไม่ตกแต่คิ้วดกชะมด แก้มแกย้วยเหมือนพุงของแก เวลาคุยเสียงดังไปไกล หัวเราะก็ดังด้วย แกชอบนั่งกางเกงขาก๊วยใส่เสื้อกั๊กเสกสีซีด มือของแกไม่คาดนาฬิกาข้อมือของแกไม่มีสร้อยทองเวลาเดินตรวจงานแกก็ใส่รองเท้ายางรถยนต์ของ รพช. ชอบแหวะคุยกับเด็ก ๆ ลูกหลานของผู้ที่มาซื้อบ้านของแก และลูกกรรมกรก่อสร้าง ตาของแกเล็กหยีแววตาของแกมีทั้งกร้าวแกร่งและอ่อนโยน มือที่สากหนากับไหล่ด้านข้างของแกคือประวัติศาสตร์ความยากจนและตำนานการต่อสู้กับชีวิตในวัยหนุ่มที่กรากกรำมาอย่างโชกโชน

แกเป็นเจ้าเก่าแก่ที่น่ารักของกรรมกร เป็นเจ้าของหมู่บ้านที่ไม่เอาเปรียบลูกค้าและเป็นตาแป๊ะใจดีสำหรับเด็ก ๆ ในหมู่บ้านนั้น เกือบจะเข้าแล้ว เจ้าคุณว่าลายกางปีกร่อนจับหมับบนกิ่งมะม่วง มันขยับขาฮุกฮิก ๆ ให้เข้าที่ เอียงคอดูซ้ายที่ ขวาก็ ก่อนจะส่งเสียงใสร้อง ดูว่า...ดูว่า...ปลูกผู้คนให้เตรียมลูกขึ้นมาดู แสงตะวันที่กำลังเรือ่ฟ้าตะวันออก

ลมเข้าปริ่มมาเย็นชื่นใจ ยอดมะม่วงໄໄเอนน้อยໄໄ ใบแก่
ของขนุนปลิวคว้างลงมาขบโคนต้น ดอกดาวกระจายเหลืองเข้มแบ่งบาน
ทั้งวันทั้งคืนโยกเยกไปมาเหมือนเด็กเล่นชิงช้า ผีเสื้อสวยตัวขยับโฉบ
ลงมาขยับน้ำหวานจากเกสรดอกไม้แต่เข้า มันขยับปีกเรีงร่าไปดอก
โน้นดอกนี้ปรีดีเปรม

ชีวิตทุกชีวิตต้องทำมาหากิน ดวงอาทิตย์เป็นตัวกำหนดเวลา
การทำงานและพักผ่อนของมนุษย์มันขึ้นมาจากทิศตะวันออกเพื่อเคาะ
สัญญาณการทำงานและตกลงทางทิศตะวันตกเพื่อบอกให้พักผ่อน
ปาน ตื่นนอนตั้งแต่เจ้าดูเหว้ลสายโค้งคอปูลูก หนแรกเธอ
จ้วเจียตามประสาเด็กตัวเล็ก ๆ ที่ชอบตื่นสายนอนอืดอดอีกพักใหญ่
จึงลุกขึ้นจากที่นอน

ปานออกมาดูดวงอาทิตย์ด้วยตาขยับขยี้ เธอเป็นเด็กที่แปลก
ชอบมองสวนตะวัน ใหม่ ๆ มันก็ทำให้เด็กหญิงตาพร่าต้องเบนสายตา
ไปมองจุดอื่นซึ่งก็ทำให้มืดไปชั่วขณะแต่เมื่อมองบ่อยเข้าความกล้าแข็ง
ของดวงตะวันก็ดูจะโอนอ่อนให้แกเธอทำให้ปานมองมันได้นาน-นาน

เข้านี้ฟ้าโล่งสดใส เด็กหญิงวิ่งไล่จับผีเสื้อที่โฉบฉวยไปมา
ผีเสื้อปีกสวยบินขึ้นไปสูงปานแหงนตามัน เห็นมันบินขึ้นไปบนฟ้า
ทำให้เธออยากมีปีกบ้างจะได้บินไปในฟากกว้างสี่ครามแห่งนั้น

เด็กหญิงเหยียดแขนออกขยับขึ้นลงเหมือนผีเสื้อบินแล้ววิ่งถลา
ไปล้างหน้าที่โองน้ำใบเล็กด้วยความเบิกบาน

มันเป็นวันสดใสอีกวันหนึ่งของเด็กน้อย
พ่อกับแม่ชอบหิ้วปานย้ายที่อยู่ไปเรื่อย ๆ การเดินทางของ

**พ่อไม่มีที่สิ้นสุดราวกับว่าชีวิตของพ่อนี้ถูกสาปให้ต้องสูญจ
รหมดเวลา**

สมบัติของพ่อไม่มีอะไรมาเพียงแค่หีบไม้ใบย่อม ๆ ใบหนึ่ง
พ่อก็หิวมันไปเสียทั่วแผ่นดิน แม็กก็เหมือนกันมีเพียงห่อผ้าเก่า ๆ แม่
ก็เดินตามพ่อต้อย ๆ ไม่ปริปากส่วนปานนั้นแม่มักจะอุ้มเข้าสะเอาจ
มือขวาของแม่โอบกอดปานไว้มัน มือซ้ายหิ้วห่อผ้า ใบหน้าดำ ๆ
ของแม่อิงจะไม่น่ารักในสายตาคนอื่นแต่ในสายตาของปานแล้วหน้าดำ
หน้านี้มีแต่ความน่ารักสุดหัวใจ

“ไปไหนอีกล่ะแม่?” ปานถามอย่างนี้บ่อย ๆ เมื่อพ่อตั้งท่า
ถือหีบไม้ใบนั้นและแม่เริ่มหิ้วถุงผ้า

แม่ยิ้มพยักหน้าไปทางพ่อ

“ถามพ่อแกลล”

พ่อหัวเราะแทนคำตอบยื่นมือกรำหนามาจับมือเล็ก ๆ ของ
ลูกสาวเขย่าขึ้นลงในความไร้เดียงสา

ไม่มีคำตอบจากพ่อที่กำลังจะไปไหนและเด็กหญิงก็ไม่ได้ใส่ใจ
ที่จะฟังคำตอบอย่างจริงจัง

บางสิ่งบางอย่างที่ผ่านมามีอาจจะเป็นคำตอบให้เด็กหญิงชัดเจน
แล้วในมโนสำนึกของเธอ

**พระเจ้าคงจะสาปแช่งพ่อมาจริง ๆ ถึงจะมาอยู่ในหมู่บ้าน
แผ่นดินไทยแล้วปานก็ยังต้องย้ายบ้านไปหลังโน้นหลังนี้อยู่เสมอ
พ่อย้ายบ้านบ่อย ๆ จากหลังนี้ไปหลังโน้นไม่มีที่สิ้นสุด**

บ้านใหม่ที่ปานไปอยู่เป็นบ้านสองชั้นกว้างขวาง ข้างบนมี
ระเบียงยื่นออกไปยื่นรับแดด การก่อสร้างยังไม่เสร็จดี สิบบ้านก็ยัง
ไม่ได้ทำ หน้าต่างก็เพียงแต่ใส่วงกบไว้เฉยๆ ไฟฟ้าก็เพียงแต่พาด
สายระโยงระยางไว้ชั่วคราว กลิ่นปูนฉาบยังลอยกรุ่นๆ ผนังในห้อง
ยังมีได้ติดวอลเปเปอร์เหมือนหลังที่ปานย้ายมา .

คืนนี้ฟ้าคล้ามเมฆ พ่อ นั่งดูดูลยาเส้นอยู่มุมห้องรับแขกแม่ นั่งปะผ้า
ที่ขาดเป็นรูโหว่อย่างชะมัดเขม้น

พ่อ ฟันคว้นยาฉุนโขมงเหม็นตลบ

“ไอ้หลังนี่นี่ราคามันล้านสองเชียวนะแม่มึง” พ่อสบตา กับแม่
ซึ่งวางเข็มลงพอดี

“ก็สมราคาแล้วละ” แม่ว่า จับผ้าที่ปะแล้วโยนไปไว้อีกทางหนึ่ง
หยิบชิ้นใหม่ขึ้นมา

“กว่าจะเข้าอยู่จริง ๆ ก็คงอีกหลายเดือน”

“ไม่เห็นจะต้องไปเดือดร้อนอะไร” แม่หยิบเข็มขึ้นมาสองกับ
แสงไฟ ดึงด้ายจากหลอดมาแต่น้ำลายใช้มือรีดให้ปลายด้ายแบน ๆ
เพื่อจะสนเข็ม

นางพยายามอยู่นานก็ไม่สำเร็จ หยีตาแล้วหยีตาอีก

“ปาน สนเข็มให้แม่ที” นางหันไปทางลูกสาว

พ่อหัวเราะขันเมื่อแม่ยอมแพ้กับการสนเข็ม . ๕

“สนเข็มไม่เข้านี่แก่แล้วนะ” พ่อส่ายอก แม่ ค้อนให้วางหนึ่ง
แต่ไม่วายย่อหน้าให้พ่อเพราะความจริงผมดำของพ่อปานนั้นเหลือน้อย
เต็มทนแล้วเหมือนกัน

พ่อหยิบไม้ขีดจุดยาใหม่

“ไอ้ยานี้เจ็กมันบอกว่าคุณภาพไม่ต้องคุย จริงของมัน” พ่อเน้นเสียงคำว่าจริงของมัน ก่อนจะอัดควันเข้าปอดแล้วระบายออกมาเป็นสายยาวทางจมูก

“ทำไมจะพ่อ?” ปานถามแล้วเลื่อนตัวเอาหัวพาดตักแม่ตาปรีอ

“ก็คุยทีไรเป็นดับทุกที” พ่อหยุดหัวเราะหยิบไม้ขีดจุดยาอีกหน

“มันบอกคุณภาพไม่ต้องคุยเราก็นึกว่ายาคีที่ไหนได้ คุยดับคุยดับ”

“อยู่บ้านราคาล้านสองยังจะสูบยาเส้นอีก” แม่พูดไปหัวเราะไป คราวนี้พ่อระเบิดหัวเราะลั่นบ้านพอลุกขึ้นก็รีบตะปบผ้าขาวม้าที่เลื่อนหลุดแทบไม่ทัน

วันเวลาผ่านไป ปานเติบโตไปตามวันคืนที่ผ่านพลิก เด็กหญิงเริ่มมีความคิดฝันที่เป็นตัวตน เวลาเป็นผู้สร้างบทเรียน ประสบการณ์ เป็นผู้วางหลักสูตรในการเรียนรู้ พฤติกรรมของผู้ใหญ่และสรรพสิ่งทั้งมวลในโลกนี้คือครู โดยธรรมชาติที่คอยพร่ำสอนชีวิตให้ปาน

บ้านอื่นๆ เขามีรถไปส่งลูก บางบ้านมีรถจากโรงเรียนมารับเสียงขับขาน กอ ขอ ทำให้ปานอยากรู้ อยากสัมผัส เวลาเด็กๆ เดินขึ้นรถไปโรงเรียนปานมักจะออกมายืนเกาะรั้วชะเง้อมองด้วยความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย

สายตาที่จับจ้องชุดนักเรียนของเด็กคนอื่นนั้นช่างเป็นสายตาที่น่าสงสาร ดูมันเศร้าสรว้อยโหยให้พิกล

“แม่จำ ปานอยากไปโรงเรียน”

แม่สายหน้า

“ปานอยากเรียนหนังสือ”

แม่เบือนหน้าไปหาพ่อ

“พ่อจำ ปานอยากอ่านหนังสือได้”

พ่อหลบตา เด็กหญิงวิ่งไปจับแขนแม่เขย่าเบาๆ แล้วโผมาเกาะแขนพ่อ

“เมื่อไหร่พ่อจะให้ปานไปโรงเรียนจะพ่อ?” เธอเร่งเร้าวิงวอนพ่อถอนหายใจหนักหน่วง

“พ่อยังไม่มีเงินนี้ลูกเอ๋ย” เสียงพ่อเหมือนลอยมาจากนรกแสนไกล มันเบาและแผ่วหวิว

แม่ของปานยกมือขึ้นปาดน้ำตา พ่อผละไปทำงาน แม่ยืนนิ่งไม่พูดอะไรแม้แต่สายตาของนางเท่านั้นที่บ่งบอกว่าปวดร้าว

ปานคว้าเศษไม้ไปเขียนหนังสือบนพื้นดิน เธอขีดมันไขว้กลับไปมาไม่เป็นตัวเป็นร่างแต่เธอก็อ่านมันได้

“กอเอ๋ย กอไ้ ไ้ เอ้ก อี้ เอ้ก เอ้ก ไ้่อย่าร้องไห้ละไ้่นะ” เด็กหญิงชี้อ่านไปที่ละตัว

แม่ของปานมาชะโงกดู

พื้นดินตรงนั้นมีเพียงรอยขีดเส้นตั้งและนอนยาวบ้างสั้นบ้างไปตามกำลังมือเท่านั้นเอง

ไม่มีตัวอักษรไทยที่เรียกว่า กอ ไ้ ที่ไหนสักตัว

ปานย้ายบ้านอีกหลายหลังซึ่งก็อยู่ในหมู่บ้านเดียวกันนั่นแหละ

พ่อเคยพูดอย่างภูมิใจว่าชีวิตนี้พ่อพาเมียและลูกอยู่บ้านราคาตั้งแต่ ๕ แสนถึง ๓ ล้านบาทมานับไม่ถ้วนแล้ว

การย้ายบ้านครั้งหลัง ๆ นี่ปานไม่ถามแล้วว่าจะย้ายไปไหน เด็กหญิงจะรู้ในทันทีว่าพอห้องสุดท้ายติดวอลเปเปอร์เสร็จครบครัวของเธอก็จะต้องย้ายไปอยู่หลังใหม่ที่ยังไม่ได้ทาสี ยังไม่มีหน้าต่าง และมีไฟฟ้าห้อยต้องแต่งอยู่ดวงเดียว

หากบ้านที่อยู่มีพร้อมเมื่อไหร่ นั่นแหละคือสัญญาณย้ายบ้านใหม่ของปาน

ปานย้ายบ้านลึกเข้าไปท้ายหมู่บ้านทุกที หมู่บ้านแห่งนี้กำลังจะเต็มโครงการแล้ว

ขณะที่ปานกำลังเล่นดินอยู่ตรงสนามหน้าบ้าน เจ้าแม่เจ้าของหมู่บ้านผ่านมาพอดี

“อ้าว...อาปาง วันนี้ไม่ไปโรงเรียนหรืองาย?”

เด็กหญิงสั่นหน้า

“พ่อไม่ให้ไปจะแป๊ะ” ปานยังคงกำดินเล่นต่อไป

“อารายกั๊ง พ่อลื้อนี่คึกยังงายวะ” แป๊ะของเด็ก ๆ มีท่าที่ร้อนใจเดินลี้วไปหาพ่อของปาน

ปานไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หลังจากเจ้าแม่กลับไปแล้วแม่ก็พาปานไปที่ตลาดนนทบุรี นางซื้อเสื้อผ้า สมุดดินสอและกระเป๋าหนังสือให้ปานด้วยใบหน้าเบิกบาน

ตอนเช้าปานก็ยิ้มร่าขึ้นรถไปโรงเรียนร่วมกับเด็ก ๆ ในหมู่บ้าน

ท้ายหมู่บ้านมีที่ดินเหลือเศษอยู่สัก ๑๕ ตารางวา ถัดจากเศษที่ดินผืนเล็กจะเป็นบึงน้ำขนาดใหญ่ที่หน้าดินถูกขุดไปถมที่ปลูกบ้าน

รอบบึงน้ำมหาเป็นทุ่งหญ้าราบลุ่มหากคิดว่ามันเป็นบ้านจัดสรรของสัตว์ต่าง ๆ ก็คงไม่ไกลความจริงนัก มันมีทั้งงู หนู นก คางคก กบ เขียด แมลงนานาชนิดจับจองเป็นเจ้าของ

งู หนู กบ เขียด รูใต้พื้นดินเป็นวิมานของมัน แมลงยัดเอาใบหญ้าเป็นที่อาศัย นกยัดพุ่มไม้เป็นรังรัก แผ่นดินผืนกว้างนี้ผู้อยู่อาศัยไม่ต้องพกใบโฉนดเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ ไม่ต้องส่งเงินให้ธนาคารเพราะสร้างมาด้วยน้ำพักน้ำแรงโดยมิต้องง้อเงินตรา ค่าน้ำประปาไม่ต้องจ่าย หิวน้ำขึ้นมาก็เชิญที่ริมบึง น้ำที่นี้ดื่มฟรี อาบฟรี อาหารก็ต่างหาเอาเอง สิ่งที่น่าแปลกเหมือนจะมีเพียงเรื่องเดียวคือตัวเองอาจจะจะเป็นอาหารของสัตว์ที่ใหญ่กว่ามีกำลังมากกว่าเท่านั้น

บ้านจัดสรรหลังสุดท้ายของหมู่บ้านแผ่นดินไทยส่งมอบให้เจ้าของไปเมื่อเข้านี้เอง เสียงเลื้อยเลื้อยไม้ของคนงานเจียบลงเสียงฆ้องที่ตอกตะปูโป๊กเป็กร้าคาญหุบดนี้เจียบสนิท

ปรัชญาของช่างไม้ เมื่อใดเสียงฆ้องเจียบจันมันอาจจะหมายถึงการหมดงาน หยุตงานและตกงานในที่สุด

พ่อของปานเป็นช่างไม้เสียงฆ้องเจียบลงแล้ววันนี้ขึ้นราคา ๒ ล้าน ๓ ล้าน ที่เคยอาศัยนอนระหว่างการก่อสร้างก็คืนเจ้าของที่แท้จริงเขาไปหมดแล้ว

แม่ของปานเริ่มเก็บห่อผ้า พ่อของปานเอาน้ำมันลูบเลื้อย ฆ้องสัว และเครื่องมือช่างไม้ทุกชนิดที่อยู่โนหีบใบเก่า

สัญญาณการเดินทางกำลังจะเคาะขึ้นในไม่กี่นาทีข้างหน้า
ช่างไม้คนหนึ่งเตรียมชุดร้อนไปหางานทำต่อไป

**ชะรอยว่าพ่อของปานคงจะพ้นคำสาปให้เร่ร่อน เจ้าแก่
เดินพุงโง่มาแต่ไกล**

“อามีเอ๊ย” แกหยุดหอบไปหลายอึดใจ “ลื้อเบ๊คงตั้งใจทำงาน
ฝีมือลื้อก็สูงอ้าวจาจ้งลื้อเบ๊ช่างประจ้งหมู้บ้างเผื่อบ้างไหนเขาให้ซ่อม
อารายอ้าวจาล่ายมอกให้ลื้อเบ๊เป็นคงจักกาง”

พ่อของปานนั่งฟังความปรารถนาดีของเจ้าแก่เจียน ๆ แม่
ของปานแอบสะกิดขาผิวเบา ๆ เพราะนางเองก็เบื่อการเร่ร่อนเต็มทน
อายุที่มากขึ้นทำให้ท้อแท้กับการเดินทางที่ไม่รู้จุดจบ

“ที่ดิงท้ายหมู้บ้างนั่งอ้าวให้ลื้อ เศษมงเศษไม้ที่เหลือ ๆ นี่ลื้อ
เอาไปปลูกบ้างล่าอ้าวให้” เจ้าแก่พูดแค่นั้นแล้วจากไป

นายมีคิดหนักแต่พอหันไปดูหน้าเมียก็นึกสงสาร ดูสีหน้า
ของนางไม่มีเค้าความงามหลงเหลืออยู่เลย หน้าที่เคยอ่อนใสบัดนี้
เต็มไปด้วยผ้าหมองคล้ำ ผมที่เคยสยายพริ้วบัดนี้หยาบเหมือนกาบ
มะพร้าวขัดหม้อ

ใบหน้าลูกสาวลอยซ้อนเข้ามาในมโนสำนึกหากเขาเร่ร่อน
ต่อไปลูกก็คงจะขาดโอกาสดี ๆ ในชีวิต ชีวิตของเด็กคนหนึ่งที่กำลัง
จะผลิบานอาจจะแห้งเฉาไปกับการดำเนินชีวิตที่คล้ำหาจุดหมาย
ไม่เจอ

บางที...บางทีการหยุดตรงนี้สักพักอาจจะทำให้ช่างไม้แก่ ๆ
อย่างเขาค้นพบอะไร ๆ ในชีวิตบ้างก็ได้

แล้วเขาก็ตัดสินใจสร้างวิมานของเขาและครอบครัวขึ้นบนที่ดิน
ผืนน้อยริมบึง

บ้านเล็กริมบึงส่งให้บ้านจัดสรรมีสง่า ถ้าใครมองบ้านจัดสรร
แล้วเลยมามองบ้านเล็กหลังนี้จะเห็นความแตกต่างมากมายระหว่าง
บ้านสองหลังที่ทาสีสวยหลังคามุงด้วยซีแพคโมเนียโคมไฟงามระยับ
ประตูเลื่อนใช้เหล็กอย่างดี หน้าต่างมีเหล็กดัดลายงามซับซ้อนให้
โดดเด่น

แต่บ้านอีกหลังหนึ่งมีเสาเข็มจากไม้สนปักแทนเสาปูน หลังคา
และฝาบ้านเป็นสังกะสีสนิมแดงกัดเซาะใกล้กร่อน บานหน้าต่างก็
เป็นสังกะสีไม้ค้ำ

ปานมีความสุขกับบ้านหลังใหม่ เด็กหญิงดีใจที่พ่อกับแม่
บอกว่าครอบครัวของเธอไม่ต้องร่อนเร่ไปไหนอีกแล้ว

พ่อกั้นห้องเล็ก ๆ ให้ปานห้องหนึ่ง เธอเอาเศษวอลเปเปอร์
หลากสีหลากลายแปะเป็นริ้ว ๆ รอบห้อง ถึงมันจะดูรุงรังไม่เรียบสนิท
เหมือนบ้านคนอื่นแต่เธอก็มีความสุขเพราะนี่คือบ้านของเธอ

พอแสงอาทิตย์วูบลงหมู่บ้านแผ่นดินไทยก็พร่าไปด้วยไฟฟ้า
เรื่อเรือง เสียงเพลงจากเครื่องเสียงชั้นดีแว่วลอยจากบ้านหลังหนึ่งมา
แข่งกับเสียงเขียดริมบึงที่เริ่มกล่อมรัตติกาล

ปานนอนฟังพบบอ่านหนังสือ แสงแดง ๆ จากตะเกียงกระป๋อง
จับเสี้ยวหน้าของเด็กหญิงวอมแวม การไปโรงเรียนคือการเริ่มต้น
เรียนรู้อย่างมีระบบ เด็กหญิงเริ่มอ่านและเขียนหนังสือได้แล้วเธอ
กำลังคัดลายมือข้อความที่ครูให้มาพร้อมกับอ่านดัง ๆ

คำขวัญจังหวัดนนทบุรี

ทุเรียนเหนือชั้น	เครื่องปั้นดินเผา
เมืองเก่าวัดงาม	ตลาดน้ำน้ำขม
รื่นรมย์สวนสมเด็จฯ	เกาะเกร็ดงามตา
พுகษานานาพันธุ์	บ้านจัดสรรเป็นเลิศ.

เสียงของปานค่อยๆ อ่อนลงๆ แล้วเงียบไปในที่สุด แม่หันมาดุก็เห็นลูกสาวหลับเสียแล้ว

ไฟในหมู่บ้านแผ่นดินไทยค่อยดับไปที่ละหลังเหลือตามไว้ก็แต่ไฟหลังบ้านและปลายเสาขอบรั้ว

หลายบ้านนอนห้องแอร์เย็นสบายมีเพลงจากแผ่นเสียงบ้าง เทปบ้างกล่อมเบาๆ ให้หลับฝันดี

คนอื่นหลับลงท่ามกลางเสียงเพลงนุ่มนวลที่ถูกปรุงแต่ง แต่ปานหลับลงท่ามกลางเสียงกบเขียดกับแมลงที่เพรียกพร้องคำขานก้องริมบึง

บ้านน้อยของปานไม่มีไฟฟ้าให้แสงสว่างมีก็เพียงตะเกียงกระป๋องไส้โตเท่าหัวแม่โป้งมือกับแสงแดงๆ ของมัน ไม่มีไฟจุดสว่างที่เสารั้วเพราะรั้วบ้านเธอไม่ต้องมี หน้าต่างเปิดโล่งรับลมจากยอดหญ้าและดูดาวพราวพร่างประดับฟ้ามืดมืดในคืนฟ้าโปร่งเมฆ

บ้านใครใครก็มีความสุขไปตามสภาพและสถานะในความเป็นเจ้าของ พ่อของปานภูมิใจที่สองมือของเขาประจักษ์สร้างบ้านริมบึงหลังเล็ก ๆ ไว้คุ้มชีวิตลูกเมีย

ปานเองถึงมีความสุขกว่าใครในบ้านน้อยริมบึงของเธอ

สวรรค์ใต้ทะเล

สรรพพร แต่งสกุล

ครั้งแรกที่จะจ๋ามองเห็นเมื่อลืมตา
ดูโลก ก็คือแสงแดดอบอุ่น ท้องทะเล
สีครามและทิวมะพร้าวที่ทอดเอนไปตาม
แนวชายหาด เป็นอย่างนี้ชั่ววนาตาปี

ที่นี่... เกาะช้าง บ้านของจ๊ะจ๋า

พ่อเป็นชาวประมง มีเรือหาปลา
ลำเล็ก ๆ ทุกคืนพ่อจะออกไปในทะเล
และกลับมาก่อนพระอาทิตย์ขึ้น พร้อม
กับปลาเต็มลำเรือ

“พ่อจ๋าในทะเลมีอะไรบ้างจ๊ะ นอก
จากปูปลาที่พ่อจับได้” จ๊ะจ๋าทถามพ่อ

“ในทะเลหรือลูก ในทะเลมีสิ่ง
มีปี๊วิตมากมายอาศัยอยู่ ทั้งกุ้ง หอย
ปู ปลา ที่จ๊ะจ๋าเคยเห็นแล้วก็อะไร
อีกหลายอย่างที่ถูกไม่เคยเห็น วันหนึ่ง
เมื่อลูกว่ายน้ำเก่งกว่านี้ พ่อจะพาหนูไป
ไปเที่ยวสวรรค์ใต้ทะเล...”

จะจำนับคืน นับวัน รอคอยวันที่พ่อบอก วันที่จะจำได้พอ
ที่จะไปท่องเที่ยวสวรรค์ใต้ทะเลกับพ่อ

แล้วเข้าวันหนึ่งที่อากาศแจ่มใส ท้องฟ้าเป็นสีคราม คลื่น
ลมสงบ พ่อก็บอกว่า

“วันนี้พ่อจะพาหนูไปเที่ยวสวรรค์ใต้ทะเล ลูกพร้อมหรือยัง”

จะจำกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ วันนี้แล้วที่จะได้ไปเห็น
สวรรค์ใต้ทะเลชะงឹทหลังจากที่รอมานาน

เรือหาปลาของพ่อค่อยๆ แล่นออกไปจากฝั่ง แม่ยืนโบกมือ
ไหวๆ ให้จะจำกับพ่อ มีเจ้าทองแดงยืนท่าเสียงขรมอยู่ข้างๆ มันคง

อยากจะไปท่องสวรรค์ได้ทะเลกับจ๊ะจ๋าเต็มทีแต่น่าเสียดายที่มัน
ค่าน้ำไม่เป็น

จุดหมายปลายทางของเราอยู่ที่เกาะเหลายา พ่อบอกว่าที่นี่
ยังมีปะการังสวย ๆ อยู่เยอะเลย

พ่อดับเครื่องแล้วผูกเรือไว้กับทุ่นกลม ๆ สีแดงที่ลอยอยู่ในน้ำ
แทนที่จะเหวี่ยงสมอเรือลงไปในทะเลเหมือนเคย พ่อบอกว่าวิธีนี้
จะช่วยให้เรารักษาปะการังในท้องทะเลให้สวยงามเหมือนเดิมได้
แต่ถ้าทิ้งสมอลงไปก็จะกระแทก และทำลายปะการังให้แตกหักเสียหาย

“เวลาลงไปดูปะการัง ลูกต้องระวังอย่าไปเหยียบมันนะลูก
เดี๋ยวจะแตกหักหมด” พ่อเตือนในขณะที่ช่วยจ๊ะจ๋าใส่หน้ากากดำน้ำ
เตรียมตัวลงไปที่ท้องสวรรค์ใต้ทะเล

จ๊ะจ๋ารับคำพร้อมกับค่อย ๆ หย่อนตัวลงในน้ำทะเลสีคราม

หน้ากากดำน้ำที่พ่อหามาให้เป็นแบบธรรมดา ๆ ที่มีท่อหายใจ
ยาวแค่ฟุตเดียว นั่นหมายความว่าจ๊ะจ๋าจะแหวกว่ายชมสวรรค์ใต้
ทะเลได้อยู่แค่บริเวณผิวน้ำเท่านั้น

แต่น้ำทะเลใสราวกับกระจก ก็ช่วยให้จ๊ะจ๋ามองเห็นปะการัง
รูปแบบสีล้นต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนทั้งที่รูปร่างเหมือนเขากวาง เป็น
กิ่งก้านแผ่ออกไปคล้ายต้นไม้ บ้างก็คล้ายจานแบนใบใหญ่ ๆ บ้างก็
เป็นก้อนคล้ายสมอง

ปะการังพวกนี้จะแข็ง และอยู่ในเขตน้ำตื้น แต่ปะการังในเขต
น้ำลึกจะเป็นพวกปะการังอ่อนมีสีสวยสด เช่น สีเขียว แดง ส้ม

ในกลุ่มปะการังมีปลาทะเลสีสวยๆ แหวกว่ายไปมาอย่างมีความสุข พร้อมๆ กับเจ้าปลาดาวและปลิงทะเล ที่ฝังตัวอย่างแสนสบายบนพื้นทรายใกล้ๆ กัน

สมแล้วที่พ่อเรียกมันว่าสวรรค์ใต้ทะเล

จะจำอยากจะทำปะการังและปลาสีสวยๆ พวกนี้ไปฝากแม่จังเลย...

หลังจากที่ท่องเที่ยวในสวรรค์ใต้ทะเลกันจนเหนื่อยแล้ว พ่อก็ชวนจะกลับบ้าน

“กลับบ้านกันเถอะ แดดร้อนมากแล้ว เดี่ยวลูกจะไม่สบาย”

พ่อบอก พร้อม ๆ กับเร่งเครื่องบ่ายหัวเรือกลับไปยังเกาะช้าง

“พ่อดูสิจ๊ะ หนูมีของไปฝากแม่ด้วยล่ะ” จะจำบอกพ่อด้วยความภูมิใจ พร้อม ๆ กับชูปะการังรูปเขากวางให้พ่อดู

“ลูกรู้ไหมว่าปะการังที่ลูกถืออยู่ในมือ กว่าที่มันจะเติบโตขึ้นมาขนาดนั้นได้ต้องใช้เวลาเป็นสิบ ๆ ปี

ปะการังเป็นแหล่งอาหารที่อุดมสมบูรณ์ของสัตว์ทะเล อย่างพวกปลาที่ลูกเห็นว่ายวนเวียนอยู่รอบ ๆ เมื่อตะกั๊น ที่พ่อจับปลาได้ทุกวันก็เพราะทะเลบ้านเรามีแนวปะการังนั่นเอง

ปะการังเป็นที่อยู่อาศัยและเพาะพันธุ์ของปลาและสัตว์ทะเล
ปะการังช่วยป้องกันการพังทลายของแนวชายฝั่ง" พ่ออธิบาย
ถึงประโยชน์ของปะการัง

“หนูเห็นมันมีอยู่ตั้งเยอะแยะ เอาไปฝากแม่แค่นี้ไม่เห็นจะเป็น
อะไรเลย” จะจำตอบพ่อด้วยความไม่เข้าใจ

พ่อมองหน้าจะจำแล้วมองผ่านเลยไปที่พื้นน้ำกว้างใหญ่เบื้องหน้า
พร้อมกับพูดว่า

“ถ้าใคร ๆ พวกกันเก็บปะการังไปขายหรือไปไว้ที่บ้านกันหมด สวรรค์ใต้ทะเลก็จะไม่มีเหลือไว้ให้ลูกหลานของเราได้ชื่นชม พวกสัตว์น้ำจะมีชีวิตอยู่ยังไง ถ้าปะการังซึ่งเป็นเหมือนที่อยู่อาศัยของมัน ถูกทำลาย เราเองก็จะลำบาก พ่อคงจะจับปลาไม่ได้เหมือนอย่างทุกวันนี้ ถ้าไม่มีปะการัง

ข้อสำคัญ ลูกรู้ไหมว่าปะการังในเมืองไทยของเรา ไม่ว่าจะเป็นที่เกาะพีพี เกาะสุรินทร์หรืออุทยานแห่งชาติตะรุเตา ในทะเลอันดามัน ต่างได้รับการยอมรับว่าเป็นแนวปะการังที่สวยงามติดอันดับโลก พวกชาวต่างชาติจากทั่วโลกพากันข้ามน้ำข้ามทะเลมาดูปะการังในบ้านเรา เพราะเขาเห็นคุณค่าของสวรรค์ใต้ทะเลที่ธรรมชาติสร้างให้ เราซึ่งเป็นเจ้าของน้ำจะช่วยกันปกป้องและรักษามันไว้ ไม่ใช่ทำลาย”

จะจำค่อย ๆ หย่อนปะการังลงในน้ำ แล้วมองภาพด้วยความเสียดาย เธอกระซิบเบา ๆ กับปะการังว่า “กลับไปอยู่ใต้ทะเลเถอะนะเจ้าปะการัง เพราะถ้าไม่มีเจ้า ท้องทะเลก็คงไม่ใช่ สรวงสวรรค์สำหรับหมู่ปลา แล้ววันหนึ่งข้างหน้าฉันจะพาลูกหลานของฉันมาเที่ยวสวรรค์ใต้ทะเลบ้าง...”

สองพ่อลูกกลับไปพร้อมกับความอึดอัดในหัวใจที่ได้มาเยือนสวรรค์ใต้ทะเล สวรรค์ที่ธรรมชาติสร้างให้เพื่อความสมดุลย์ของทุกชีวิตในโลก.

คู่ปรับ คู่กรรม

ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

คู่ปรับ หมายความว่า เป็นคู่ต่อสู้ขั้วเดียวกันมาช้านาน อาจจะกล่าวได้ว่าคู่ปรับเก่าแก่ของชนชาติไทยคือชนชาติขอม

เมื่อแรกเริ่มเป็นคู่ปรับกัน ขอมเป็นฝ่ายมีความเจริญในทางวิชาการและกำลังทหารสูงกว่าคนไทย จะเห็นได้จากถาวรวัตถุซึ่งยังคงปรากฏมาจนทุกวันนี้คือปราสาทหินจำนวนมากในประเทศกัมพูชา เช่น ปราสาทนครวัด ซึ่งเป็นปราสาทใหญ่มีอาณาเขตกว้างขวาง ต้องใช้กำลังคนจำนวนมากเป็นเวลาแรมปีในการก่อสร้าง ส่วนคนไทยคู่ปรับนั้นรวมกลุ่มอยู่ในเมืองเล็ก ๆ กระจายกันไป มิได้รวม

กำลังกัน อยู่ภายใต้ผู้นำเพียงคนเดียว ดังนั้น เมื่อถูกข้าศึกมารุกราน จึงไม่มีกำลังป้องกันตนเองได้ เมืองของคนไทยต้องตกเป็นเมืองขึ้นของขอม หลายเมืองเป็นเวลายาวนาน เรารู้เรื่องขอมจากตำนาน เช่น พระราชนิพนธ์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่อง “พระร่วง” เราได้ทราบว่า คนไทยที่เมืองละโว้ต้องส่งส่วยน้ำศักดิ์สิทธิ์จากเมืองละโว้ไปถวายพระเจ้าแผ่นดินขอมเพื่อทรงใช้ในพระราชพิธี ด้วยปัญญาของพระร่วงจึงทำให้ไทยพ้นจากเป็นเมืองขึ้นของขอม

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งปรากฏในพงศาวดารโยนก เล่าเรื่องขอมรุกรานคนไทย มีเมืองคนไทยเมืองหนึ่งชื่อโยนกนาคนคร เจ้าเมืองมีพระนามว่า พระเจ้าพังคราช เมืองนี้อุดมสมบูรณ์ ขอมมีความประสงค์อยากจะทำเป็นเมืองของตน จึงยกกองทัพเข้าตีและยึดเมืองไว้ได้ พระเจ้าพังคราชพ่ายแพ้พาบริวารไปตั้งเมืองอยู่ใหม่เป็นเวลา

หลายปี ต่อมาพระมเหสีประสูติพระราชโอรสมีพระนามว่าเจ้าพรหม เมื่อทรงพระเจริญมีพระชนม์ได้ ๑๖ พรรษา ก็สามารถนำทหาร ไปตีเมืองโยนกนาคนครกลับคืนมาได้เมื่อ พ.ศ. ๑๔๘๐

เมืองโยนกนาคนครนี้ยังมีซากเป็นเมืองร้างอยู่ในอำเภอมะจัน จังหวัดเชียงราย

ต่อจากนี้มาความยิ่งใหญ่ของขอมในด้านการทหารและการ ยึดครองเมืองของคนไทยหรือคนกลุ่มน้อยชาติอื่น ๆ ก็ลดน้อยลง

ทางประวัติศาสตร์ไทยได้กล่าวถึงเรื่องขอมกับไทยอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพ่อขุนบางกลางหาวและพ่อขุนผาเมือง ร่วมกันตีเมืองสุโขทัย เพื่อขับไล่ขอมสมาสโซลนลำพอง ซึ่งฉวยโอกาสเข้าไปยึดเมือง ของพ่อขุนศรีเนนาถม เมื่อท่านสิ้นพระชนม์ ภายหลังขับไล่ขอม ไปแล้ว พ่อขุนบางกลางหาวผู้เป็นพระราชบุตรเขยของพ่อขุนผาเมือง ก็ได้ครองเมืองสุโขทัยในพระนามของพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ เมื่อ ประมาณ พ.ศ. ๑๘๐๐ ต่อจากนี้ไปก็ไม่ปรากฏชื่อขอมเกี่ยวข้องกับ การรุกรานคนไทยอีก

สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี

สมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (พระเจ้าอู่ทอง) ทรงสร้างกรุงศรี อยุธยาเป็นราชธานีเมื่อ พ.ศ. ๑๘๙๓ ต่อจากนั้นมาเพียง ๓ ปี คือ พ.ศ. ๑๘๙๖ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระราชโอรสคือพระ รามศวร และพระอนุชาของพระมเหสี คือ ขุนหลวงพระจ้าว ให้ ยกทัพไปตีนครธมราชธานีของขอม

การทำสงครามในสมัยโบราณคือ การประกาศความมีอำนาจ ฝ่ายชนะจะกวาดต้อนพลเมืองและทรัพย์สินกลับมายังบ้านเมืองของตน โดยมากมิได้คิดจะเข้าไปปกครองอย่างเข้มงวดเพียงแต่จะขอให้ส่งส่วยสิ่งของ หรือเกณฑ์คนมาทำสงครามตามแต่จะต้องการ

การสงครามระหว่างไทย-ขอม สมัยกรุงศรีอยุธยา มี ๔ ครั้ง ดังต่อไปนี้

ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๑๘๙๖ รัชสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (พระเจ้าอู่ทอง)

ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๑๙๑๒ ห่างจากครั้งที่ ๑ เป็นเวลา ๑๖ ปี ในรัชสมัยพระราเมศวรพระราชโอรสพระเจ้าอู่ทอง

ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๑๙๗๗ ห่างจากสงครามครั้งที่ ๒ เป็นเวลา ๖๕ ปี ในรัชสมัยพระบรมราชาธิราชที่ ๒ (เจ้าสามพระยา) ครั้งนี้ กองทัพไทยโจมตีนครธมอย่างหนัก เขมรต้องทิ้งเมืองหลวงลงไปทางใต้และตั้งพนมเปญเป็นเมืองหลวง เขมรไม่กลับมาขึ้นนครธมเป็นราชธานีเป็นเวลานาน ทำให้นครวัดซึ่งเป็นศาสนสถานที่สวยงามเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก ต้องถูกทอดทิ้งเป็นที่ร้างอยู่ในป่าทึบเป็นเวลากว่า ๔๐๐ ปี

นักโบราณคดีชาวยุโรปได้ไปสำรวจป่าและค้นพบนครวัดอีกครั้งในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวในกรุงรัตนโกสินทร์นี้เอง

ครั้งที่ ๔ พ.ศ. ๒๑๒๗ ห่างจากสงครามครั้งที่ ๓ เป็นเวลา ๑๕๐ ปี ตรงกับรัชสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ในขณะนั้น เขมรย้ายราชธานีจากพนมเปญไปอยู่เมืองละแวก พงศาวดารไทยจึง

เรียกกษัตริย์เขมรว่า พระยาละแวก การสงครามครั้งนี้สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงได้ตอบในการที่เขมรยกกองทัพมากวาดต้อนพลเมืองไทยทุกครั้งที่ไทยต้องทำสงครามกับพม่า พงศาวดารไทยบางฉบับระบุว่า พระยาละแวกถูกจับและนำมาประหารชีวิตในกรุงศรีอยุธยา แต่ความจริงตามหลักฐานของจีน เขมร และชาวยุโรป มีว่า พระยาละแวกหลบหนีไปอยู่ในประเทศลาว

ต่อจากนี้มาก็ไม่มีสงครามระหว่างไทยกับเขมรอีกตราบนาน กรุงศรีอยุธยาสิ้นสุดการเป็นราชธานีของไทย

ในตอนปลายรัชสมัยกรุงศรีอยุธยา พงศาวดารไทยเปลี่ยนเรียกชื่อ “ขอม” มาเป็น “เขมร” บ้าง “กัมพูชา” บ้าง

ความมีอำนาจของเขมรลดถอยลง เมื่อเปรียบเทียบกับความเจริญรุ่งเรืองของไทยตั้งแต่รัชสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราชลงมา ถึงแม้กรุงศรีอยุธยาจะเสื่อมสลายลงชั่วคราวพระมหากษัตริย์เช่นพระเจ้าตากสินมหาราช และพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชก็ทรงผดุงความยิ่งใหญ่ทางการทหารไว้ดังเช่นในอดีต

สมัยกรุงธนบุรีและกรุงเทพฯ เป็นราชธานี

เมื่อพระเจ้ากรุงธนบุรีกู้เอกราชได้แล้ว กำลังทหารของไทยอยู่ในสภาพเข้มแข็งพอป้องกันตัวได้ แต่ทางเมืองเขมรเกิดความไม่สงบขึ้นภายใน เจ้าเขมรลี้ภัยการเมืองเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ไทยต้องช่วยให้การขัดแย้งต่าง ๆ สงบลง สมเด็จพระเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึกซึ่งภายหลังคือพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชคือแม่ทัพไทยซึ่งไปช่วยระงับความบาดหมางระหว่างเจ้าเขมร

ครั้นถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทางเมืองเขมรก็เกิดความบาดหมางอย่างรุนแรงระหว่างเจ้านายและข้าราชการอีก เจ้าเขมรเสด็จเข้ามาลี้ภัยหลายพระองค์ พระมหากษัตริย์ไทยทรงรับไว้ และยกย่องในฐานะเป็นเจ้า พระราชทานวัง เครื่องยศ และค่าใช้จ่ายอย่างสมพระเกียรติของเจ้า

ตั้งแต่รัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกจนถึงรัชกาลพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีเจ้าเขมรขึ้นสูงเสด็จเข้ามาประทับในกรุงเทพฯ หลายพระองค์ในเวลาต่างๆ กัน และเสด็จกลับไปครองราชย์เป็นพระเจ้าแผ่นดินถึง ๕ พระองค์ ดังมีพระนามต่อไปนี้

๑. **นักร้องเอง** (พระนารายณ์รามาธิบติ) เสด็จเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่พระชนม์ ๑๐ พรรษา เมื่อมีพระชนม์ ๑๑ พรรษา พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โปรดเกล้าฯ ให้ทรงผนวชพร้อมกับสมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอเจ้าฟ้ากรมขุนเสนานุรักษ์ และเจ้าพงศ์อัมรินทร์ พระราชโอรสของพระเจ้ากรุงธนบุรี ที่พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) เมื่อทรงลาผนวชแล้วจึงเสด็จกลับไปครองราชย์ที่กรุงกัมพูชา

๒. **นักร้องจันทร์** (พระอุทัยราชา) ประสูติในกรุงเทพฯ เป็นพระราชโอรสนักเองเมื่อมีพระชนม์ได้ ๒ พรรษา จึงตามเสด็จพระราชบิดาไปกรุงกัมพูชา เมื่อทรงพระเจริญวัยได้ครองราชย์เป็นพระเจ้าแผ่นดินต่อจากพระบิดา

๓. **นักร้องด้วง** (พระหริรักษ์รามาธิบติ) เป็นพระอนุชา นักร้องจันทร์ ก่อนเสด็จขึ้นเสวยราชย์ประทับอยู่ในกรุงเทพฯ หลายระยะ โดยเสด็จกลับไปกรุงกัมพูชาเป็นครั้งคราว

๔. **นักองราชาวดี** (พระเจ้านโรดม) พระราชโอรสของนักองด้วงประทับอยู่ในกรุงเทพฯ เป็นครั้งคราว ก่อนเสด็จขึ้นเสวยราชย์พระเจ้านโรดมองค์นี้ ทรงเป็นปู่ทวดของเจ้านโรดมสีหนุ ปัจจุบันคือหัวหน้าเขมรเป็นกลาง ในอดีตทรงเป็นประธานาธิบดีรัฐบาลผสมกัมพูชาประชาธิปไตยและก่อนหน้าไปอีกคือพระเจ้าแผ่นดินประเทศกัมพูชา

๕. **นักองศรีสวัสดิ์** (พระเจ้าศรีสวัสดิ์) ทรงเป็นพระอนุชาพระเจ้านโรดม พระเจ้าศรีสวัสดิ์ประสูติในกรุงเทพฯ ในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงผนวชในกรุงเทพฯ ที่พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม จำพรรษาที่วัดบวรนิเวศ เช่นพระราชโอรสของพระมหากษัตริย์ไทย รับราชการอยู่ในกรุงเทพฯ สมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ก่อนเสด็จไปครองราชย์ที่กรุงกัมพูชา

ในปัจจุบันนี้ ถึงแม้จะไม่มีเจ้าเขมรเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ แต่พลเมืองเขมรนับหลายแสนลี้ภัยสงครามมาอยู่ในค่ายอพยพตามชายแดนไทย ถึงแม้สภากาชาดสากลและสหประชาชาติจะช่วยเหลือเรื่องอาหารและเวชภัณฑ์ก็ยังไม่เพียงพอ คนไทยและรัฐบาลไทยรับผู้ลี้ภัยไว้ด้วยความสำนึกในมนุษยธรรม บางครั้งเมื่อเขมรรบกันเอง ราษฎรไทยชายแดนก็ได้รับความเสียหาย ทั้งทรัพย์สินและชีวิตคนอยู่เสมอ

รัฐบาลไทยถือเป็นนโยบายที่จะช่วยเขมรซึ่งแตกแยกกันเป็น ๔ ฝ่าย ให้ตกลงกันเพื่อความสงบสุข จะเห็นได้จากการที่ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ได้เชิญผู้นำเขมรทั้ง ๔ ฝ่าย ให้เข้ามาประชุมกันในสถานทูตกัมพูชาที่กรุงเทพฯ เมื่อต้นเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๓๓

เนื่องจากสถานทูตแห่งนี้ทิ้งร้างไปหลายปีจึงอยู่ในสภาพทรุดโทรมมาก ไทยได้ลงทุนลงแรงซ่อมแซม ทาสีจัดหาเครื่องเรือน ติดตั้งระบบ สื่อสารทันสมัย จัดบริเวณสวนและสนามหญ้าอย่างงดงาม เสร็จภายใน ๕ วัน ผู้แทนเขมรทุกฝ่ายได้พักโรงแรมดีที่สุดในแห่งหนึ่งของ กรุงเทพฯ คือ โรงแรมโอเรียนเต็ล

ทั้งรัฐบาลไทยและคนไทยต่างก็ปรารถนาจะให้เขมร เพื่อนบ้านของเราได้พบความสันติสุขไม่ต้องอพยพจากบ้าน ไปอยู่ดินแดนอื่น ถึงแม้เราจะเคยเป็นคู่ปรับ คู่กรรม กันมา ในอดีต แต่ในปัจจุบันนี้ ในฐานะที่คนไทยเป็นชาวพุทธ เราต่างเอาใจช่วยให้ชาวเขมรได้ประสบสุขอย่างถาวรโดยเร็วที่สุด

นิพัทธ์และเพื่อน

รสา วงศ์ยังอยู่

นิพัทธ์เป็นเด็กยากจน พ่อแม่ต้องเช่าที่ผู้อื่นทำไร่ ต้องทำงานหนักเพื่อหารายได้มาเลี้ยงครอบครัวซึ่งอยู่กันหลายคน เขาจึงต้องดูแลน้องและทำงานบ้านหลายอย่าง กวาดบ้าน ถูบ้าน ตักน้ำรดต้นไม้ ขุดดินปลูกผักสวนครัวที่เป็นอาหารท้องถิ่น มีต้นตำลึง ถั่วฝักยาว มะเขือ บวบ พริกขี้หนู แดงกวา มะระลูกเล็ก พักทอง กล้วยน้ำว้า และขนุน ทำให้ทุนรายจ่ายค่ากับข้าวประจำวันไปได้ ทั้งยังได้สารอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย ได้รับประทานของสดๆ รสชาติดีอีกด้วย การทำงานบ้านเหล่านี้ทำให้เขาเป็นเด็กวัยแรกรุ่นที่มีสุขภาพอนามัยดี สามารถใช้พลังงานที่สมบูรณ์ทำงานได้ต่อไป

เวลาที่พ่อแม่ออกไปทำงานในไร่ นิพัทธ์และน้องไปโรงเรียน
 ย่าจะเป็นคนดูแลบ้าน ย่าเป็นคนขยันมักจะอบรมปลูกฝังนิสัยสั่งสอน
 เขาอยู่เสมอ ๆ เช่นว่า **“คนเราน่ะไม่สามารถจะอยู่คนเดียวเสมอ
 ไปได้หรอก ต้องพึ่งพาอาศัยกันบ้าง ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน เอื้อเพื่อ
 เผื่อแผ่กัน มีน้ำใจดีต่อกัน อย่างนี้ละก็จะอยู่เป็นสุขนะหลาน”**
 นิพัทธ์จึงเป็นเด็กที่เต็มใจช่วยเหลือผู้อื่นตามความสามารถ บางครั้ง
 ก็จะได้เห็นว่า **“หลานเอ๋ย เราไม่ใช่คนมีเงิน ต้องใช้อย่าง
 ประหยัด ใช้จ่ายตามความจำเป็น เวลาใช้จ่ายอะไรก็ต้อง
 คิดใคร่ครวญดูให้ดีเสียก่อนนะ ว่าของที่ตัดสินใจซื้อนั้นมีคุณค่า
 สมกับเงินที่เราจ่ายไปหรือไม่ ใช่ว่าได้คุ้มค่ายี่”**

ย่าเป็นคนมัธยัสถ์ เก็บหอมรอมริบไว้ใช้เมื่อจำเป็น ย่ายังหา
 รายได้โดยขายกล้วยบ้าง เมื่อขนุนสุกripeประทานเนื้อแล้ว เหลือซึ่ง
 สีเหลืองสวย ย่าจะให้นิพัทธ์เอาซึ่งขนุนนั้นสับให้ละเอียดแล้วบดกับน้ำ
 เอน้ำใส่กะทะตั้งไฟกลาง ๆ พอเดือด ใส่ซึ่งขนุนที่สับลงไป ใส่น้ำตาล
 เกลือนิดหน่อยคนให้เข้ากัน ใช้น้ำอุ่น ๆ กวนจนเหนียวดี ใส่น้ำ
 มะนาวเล็กน้อย คนให้เข้ากันดี กวนจนส่วนผสมร้อนจากกะทะ
 จึงยกลง

ย่าให้นิพัทธ์บุพลาสติคที่สะอาดลงบนถาด ใช้น้ำร้อนแช่คอก
 ส่วนผสมที่ละชั้นครึ่งเทลงบนแผ่นพลาสติก แล้วใช้น้ำร้อนละลายเป็น
 แผ่นบาง ๆ พอสมควร ขนาดกว้างสักสามนิ้วพุดมีสีน้ำตาลอ่อน ๆ
 นำไปตากแดดจัด ๆ จนแห้งสนิททั้งสองข้าง นำมาผึ่งลมจนเย็น
 เสียก่อน แล้วให้นิพัทธ์นำไปขาย เหลือใส่ขวดโหลไว้รับประทาน

เองบ้าง รสเปรี้ยวหวานเค็มเล็กน้อยอร่อยดี นิพัทธ์จึงได้รับประสบการณ์ และทักษะ รู้คุณค่าในชีวิตครอบครัวแต่เด็ก

โรงเรียนของนิพัทธ์มีบริเวณกว้างขวาง ปลูกต้นไม้ยืนต้น หลายชนิด มีต้นมะขาม ต้นตะแบก ต้นทูกวาง ต้นหางนกยูง มีแปลง ไม้ดอก แปลงเกษตร ให้นักเรียนปลูกพืชผักสำหรับใช้ในครัวเรือนได้ เป็นการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเกษตรเบื้องต้นที่ใช้ในการ ดำรงชีวิตประจำวัน โรงเรียนมีบรรยากาศดี ทำให้นักเรียนทุกคน ทำงานร่วมกันด้วยความเต็มใจและมีความสุข

นอกจากนั้นในชั้นเรียนของนิพัทธ์คือชั้นมัธยมปีที่หนึ่ง ยังได้ สอนงานผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่นเพื่อให้สามารถผลิตขึ้นงานที่นำไป ใช้ประโยชน์ในครอบครัวโดยใช้วัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่นนั่นเอง การเรียนวิชาชีพท้องถิ่นนี้ ถ้านักเรียนมีความสามารถจนถึงขั้นปฏิบัติ ได้ดีจริงแล้ว ก็อาจทำเป็นรายได้ระหว่างเรียน

วันหนึ่งครูสอนวิชาการงานกล่าวเมื่อสรุปผลงานของนักเรียน ว่า “นิพัทธ์ บรรยง ถวิส สามคนนี่ ครูขอชมเชยความตั้งใจและ ความสามารถที่เธอผลิตไม้กวาดได้ดีตามขั้นตอนที่ครูสอน ถ้าเธอรู้จัก ปรับปรุงพัฒนาคุณภาพให้ดีขึ้น ให้ประณีต นำไป ขายเชิงแรงทนทาน ครูว่าเธอทำขายได้นะ” ทั้งสามคนดีใจมาก ความจริงครูฝึกให้ มีความรับผิดชอบ ทำให้มีความรอบคอบในการทำงาน ครูยังชม ให้กำลังใจอีก นิพัทธ์กับเพื่อนทั้งสองคนนี้มีนิสัยรักงานอยู่แล้ว มีความสนใจและตั้งใจเป็นพิเศษ ผลงานจึงออกมาดีนั่นเอง

เมื่อนิพัทธ์มีเวลาว่าง เขามักจะเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุดโรงเรียนเป็นประจำ เขาได้รับการปลูกฝังจากบรรณารักษ์ให้ตระหนักว่าการอ่านเป็นบ่อเกิดแห่งความรู้ และสามารถจะนำความรู้มาพิจารณาใช้ได้ถ้าใครอ่านบ่อยๆ อ่านอย่างรัก ความรู้จะเพิ่มพูนขึ้น เป็นคนเฉลียวฉลาดรู้จักแก้ปัญหาต่างๆ ได้ และยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินจากเรื่องที่อ่านอีกด้วย เขาจึงอ่านอยู่เสมอ และเข้าใจเลือกหนังสืออ่าน

ต่อมานิพัทธ์ได้อ่านเรื่องราวของบุคคลต่างๆ ในหนังสือเรื่อง “ชีวิตต้องสู้” เล่ม ๗ ซึ่งเขาได้ยืมจากห้องสมุดโรงเรียน ทำให้เขาได้ทราบว่า เรื่องราวของแต่ละคนกว่าจะประสบความสำเร็จในอาชีพอย่างสูง จนเป็นที่ยกย่องนับถือ มีฐานะร่ำรวย ส่วนใหญ่ต้องสร้างตัวมาจากความยากจน ผจญความยากลำบากมาตั้งแต่เด็ก บางคนต้องไปเก็บมะขามที่ขึ้นตามท้องนา มาทำมะขามเปียกขาย กลางคืนยังต้องช่วยแม่ปั่นฝ้ายจนตีกถึงจะได้นอน ถึงกระนั้นการเรียนของเขาก็มิได้เสียหาย บางคนอายุยังน้อยไม่มีเงินเรียน ก็อดส่ำไปเป็นคนรับใช้ทำงานหนัก ได้กินอาหารแต่เพียงสองมือ ต้องทนล้างมูลไก่มูลสุนัขก่อนไปและกลับจากโรงเรียนทุกวัน แต่ละคนดูจะมีเรื่องต้องผจญชีวิตอย่างหนัก อาศัยที่ไม่ยอมแพ้แก่โชคชะตา มีศรัทธาในการทำงานหนักเอาเบาสู้ มีมานะบากบั่น อดทน มีความซื่อสัตย์สุจริต ประพฤติตนดี มีศีลธรรมประจำใจ ในที่สุดก็ประสบความสำเร็จด้วยดีทุกคน เรื่องนี้ได้ดลบันดาลใจให้นิพัทธ์เกิดความคิดว่า ชีวิตกับงานเป็นของคู่กัน และคิดที่จะนำมาเป็นแบบอย่างในชีวิตของตนบ้าง

นิพัทธ์จึงตัดสินใจชวนบรียงและถวิลเพื่อนรักทั้งสอง มาปรึกษาหารือว่าจะรวมทุนกันทำไม้กวาดดอกหญ้าออกจำหน่าย เมื่อได้อภิปรายกันจนเป็นที่ตกลงแล้ว ต่างก็ไปปรึกษาผู้ใหญ่ดูอีกทีซึ่งก็ได้รับการสนับสนุนทั้งสามคน

บ้านของนิพัทธ์เป็นเรือนใต้ถุนสูง ลมพัดผ่านใต้ถุนทำให้เย็นสบาย จึงช่วยกันจัดให้เป็นที่ทำงาน ทุกคนแบ่งเวลาเรียน ทำงานบ้าน และงานอาชีพให้พอดีกัน ต่างก็ตั้งใจทำงานสุดฝีมือ จึงสามารถผลิตได้ดีและเร็ว เมื่อรวมได้พอควรแล้วก็นำไปขายตามบ้านและส่งที่ร้านทองดีพาณิชย์ของนายกิมเฮงบิดาทองแท้เพื่อนของเขาเอง ทุกคนรู้จักพูดจาปราศรัยโต้ตอบด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยอัธยาศัยที่ดีนี้ ทำให้ธุรกิจติดต่อดำเนินไปอย่างราบรื่น เงินที่ได้มาก็แบ่งกันอย่างยุติธรรม ต่างก็แบ่งฝากออกสินไว้เป็นทุนในวันหน้า ความรักระหว่างเพื่อนก็ได้พัฒนาเป็นความไว้วางใจกันอย่างสนิทและรักกันแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ทั้งสามคนนี้มีได้ละเลยการเรียนแต่อย่างใด กลับทุ่มเทพลังงาน พลังใจทบทวนวิชาต่างๆ มากขึ้น เขาใช้วิธีแบ่งหัวข้อเนื้อหาที่จะทบทวนกันแล้ว ต่างก็ไปค้นคว้าหาความรู้นำมาอภิปรายกัน ซักถามกันจนเข้าใจดี จึงทำให้เรียนอยู่ในเกณฑ์ดีทุกคน

วันหนึ่งครูกำหนดแบ่งกลุ่มให้เสนอข้อดีต้นไม้พร้อมทั้งเหตุผลที่จะร่วมกันปลูกในบริเวณที่ว่างอยู่ ทั้งสามคนเข้ากลุ่มกัน อภิปรายกันว่า จะเสนอต้นอะไรดี ในที่สุดก็ลงมติว่าต้นคูณนั้นแหละดีซึ่งบางทีก็เรียกต้นราชพฤกษ์หรือชัยพฤกษ์ เหตุผลที่จะใช้สนับสนุนก็คือ ว่าเป็นมงคลแสดงว่าเป็นใหญ่และชนะอันตรายทั้งปวง ดอกมีสีเหลือง

อันเป็นสืของศาสนาประจำชาติ ยังเป็นสื่อมหาราชของพระมหากษัตริย์
อีกด้วย น่าจะถือเป็นความสันติและเจริญรุ่งเรือง ดอกเป็นช่อยาว
รวมกันเป็นพวงห้อยย้อยลงมาสวยงามมาก ขณะออกดอกจะทิ้ง
ใบทำให้เห็นสีเหลืองอร่ามดูงามตาผิดแผกไปกว่าดอกไม้อื่น ๆ เวลา
บานก็บานพร้อมกัน หมายถึงความพร้อมเพรียงของคนในชาติ
นอกจากนั้นยังมีฝักยาวประมาณหนึ่งศอก ตอนอ่อน ๆ มีสีเขียว
ตอนแก่เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้ม ภายในฝักแบ่งเป็นช่อง ๆ คล้าย
มะขาม มีช่องละหนึ่งเมล็ด เนื้อในมีสีน้ำตาลแกมเขียว ใช้เป็น
สมุนไพรมีฤทธิ์ยาระบายสำหรับผู้ท้องผูกเป็นประจำ (ย่าบอก
สรรพคุณให้) ประโยชน์ที่จะได้รับก็คือทำให้บริเวณโรงเรียนสวยงาม
สดชื่น ร่มรื่น ทำให้บรรยากาศดี ผ่านคลายความตึงเครียด สมอง
ปลอดโปร่ง ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ พอตันโตเต็มก็อาจทำมาลัยได้
ต้นไว้เป็นที่หักผ่อน จัดทำทางเดินเล็ก ๆ ไปสู่ต้นไม้อื่น ๆ ได้

ครั้งถึงเวลาจัดกิจกรรมปลูกต้นไม้เพื่อเป็นการอนุรักษ์และ
เสริมสร้างสิ่งแวดล้อม ครูก็ให้ช่วยกันพิจารณาทำเลที่ปลูก ช่วยกัน
เตรียมดินให้อุดมด้วยปุ๋ยก่อน ทุกคนได้ร่วมกันปฏิบัติ ได้เรียนรู้
ประสบการณ์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการแก้ปัญหา และเรียนรู้
นิสัยกันไปในตัว กับทั้งได้ศึกษาธรรมชาติวิทยา รู้จักพันธุ์ไม้ต่าง ๆ
ทุกคนจึงรักและไม่คิดทำลายต้นไม้

ชีวิตของนิพัทธ์ บรรยง และถวิล นั้น สามารถดำรงอยู่แบบเรียบง่าย มีความสุข ไม่ต้องดิ้นรนไขว่คว้าหาสิ่งฟุ้งเฟ้อ รู้จักตัดสินใจ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในตนเองจากการที่เขาบรรลุผลสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ กล่าวได้ว่าการที่เขาได้รับการศึกษาที่โรงเรียนนั้น เป็นการเตรียมตัวให้รู้จักสิทธิและหน้าที่ความรับผิดชอบในฐานะพลเมืองดี เป็นการเตรียมตัวที่จะได้ประกอบอาชีพทำมาหากินเมื่อเติบโตต่อไป ทั้งเข้าใจลึกซึ้งว่าอาชีพสุจริตทุกอย่างเป็นอาชีพที่มีเกียรติ

เด็กชายเก็บ

• เรื่องโดย

วิภา ตันทุลพงษ์
สมคิด มากผาสุข

• ภาพโดย

สุธรรม กังวาลไกร

ผมชื่อ “เก็บ” ครับ อย่าทำหน้า
แปลกใจเลยครับ ผมคุ้นเสียแล้วกับการ
ล้อเลียนชื่อนี้ว่าชื่ออันดี ๆ เยอะไปไม่ชื่อ
ชื่อเก็บได้ ผมบอกเรื่องนี้กับพ่อ พ่อกลับ
ถามผมว่า “คนดี คนที่เก่งทำประโยชน์
ให้ประเทศชาติ ชื่อเพราะพริ้งทั้งหมด
ไหม” ผมเจิบ พ่อบอกต่อว่า “พ่อตั้งชื่อ
ลูกว่า เก็บ เพราะมีความหมายที่ดี
เก็บ แปลว่า การรวบรวมไว้ การรักษาไว้
ลูกเป็นนักเรียนจะได้เก็บความรู้จากครู

โตขึ้นอยากให้ลูกเก็บความดีไว้คู่กับตัว มีงานทำ มีเงินเก็บเงิน
อนาคตจะได้ไม่มีด้าว" ตั้งแต่นั้นมา ผมก็เก็บเหมือนซื้อเลยครับ เก็บ
อะไรเพื่อน ๆ ช่วยติดตามอ่านหน่อยเถิดครับ

ฐานะทางบ้านของผมไม่ร่ำรวย พ่อเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย แม่ผมเป็นแม่บ้านคอยดูแลบ้านและอบรมผมกับน้อง ๆ ในปีหน้าผมจะขึ้นชั้น ป.๖ ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของโรงเรียน ผมอยากเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษา แต่ผมก็กลัวจะเป็นภาระของพ่อแม่ จึงคิดหารายได้พิเศษ ผมเริ่มเก็บขวดเครื่องดื่ม เช่น กระติงดำ ปลาวาฬบุก ฯลฯ ตั้งแต่ตอนปิดปลายภาคสุดท้ายชั้น ป.๔ หลังโรงเรียนเลิกประมาณบ่ายสามโมงกว่า ๆ ผมจะถือถุงปุ๋ยออกมองหาขวด ตั้งแต่หน้าบ้านผมไปเรื่อย ๆ จนถึงถนนใหญ่ ผมได้ขวดหลายใบแล้วครับ ผมเดินต่อไปถึงสี่แยกแล้วเลี้ยวขวาไปที่ว่าการอำเภอ จากที่ว่าการอำเภอไปข้างสถานีตำรวจแล้วเดินเข้าตลาด เดินเลยจากตลาดเก็บขวดตามข้างถนนใหญ่แล้วกลับบ้าน ผมเก็บขวดได้มากจนเต็มถุง พ่อนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ใต้ถุนบ้านมองเห็นจึงถามด้วยเสียงอ่อนโยนว่า “แบกถุงอะไรมาลูก” “ถุงขวดเปล่าครับ เก็บขวดที่เขาทิ้งข้างถนนครับพ่อ” “ไปเก็บตั้งแต่เมื่อไหร่ลูก” พ่อถาม “โรงเรียนเลิกแล้วกลับบ้าน ผมก็เก็บเรื่อยไป ผมจะเอาไปขายหาเงินพิเศษครับ” ผมตอบ พ่อลุกขึ้นมายืนใกล้ ๆ และบอกว่า “ดีมากลูก แต่ต้องระวังนะบางทีอาจจะเกิดอุบัติเหตุจากการถูกเศษแก้วบาดตามมือหรือ เดินไม่ระวังอาจถูกรถชนได้” “ผมเดินและเก็บขวดอย่างระวังครับ”

วันอาทิตย์ ผมขายขวดเปล่าให้กับรถที่มารับซื้อ เขาให้ราคา กิโลกรัมละ ๕๐ สตางค์ ทั้งหมด ๑๖ กิโลกรัม ก็ได้เงิน ๘ บาท พ่อค้าบอกว่าทุกวันอาทิตย์จะแวะมาซื้อขวดกับผม ผมถามพ่อค้าว่า “ลุงซื้อขวดเก่าพวกนี้ไปทำไมครับ” พ่อค้ายิ้ม แล้วตอบว่า “ขวด

เก่าพวกนี้เอาไปทำประโยชน์ใหม่ได้หลายอย่าง เช่นขุดเหล้าเอาไปล้างทำความสะอาดฆ่าเชื้อโรค ก็นำไปใส่น้ำปลาได้ ขวดเล็ก ๆ ก็ จะทุบให้เป็นชิ้น เอาไปขายให้พวกก่อสร้างเขาเอาเศษแก้วไปประกอบตามรั้วบ้าน กันขโมยปิ่นรั้วเข้าบ้านโงะ เจ้าหนู” ผมถึงบางอ้อ ตรงนี้เองครับ

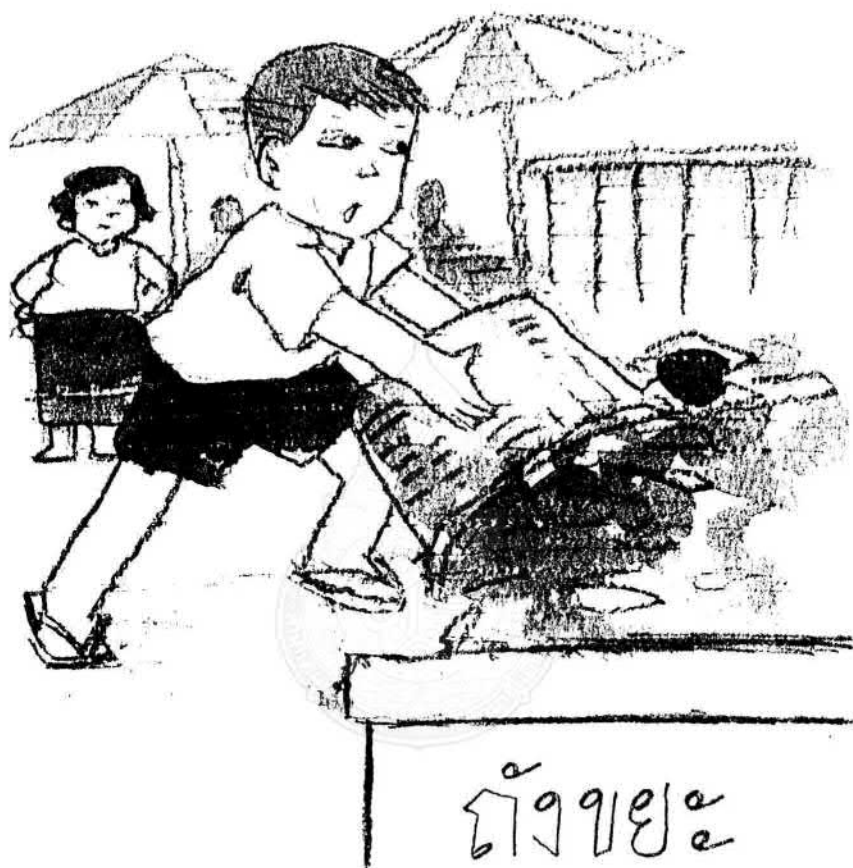
เย็นวันหนึ่งหลังโรงเรียนเลิก ผมรีบกลับบ้านเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วถือถุงปุ๋ยไปเก็บขวดเหมือนเคย ผมเดินไปถึงใกล้สี่แยก “หาขวดเหรอ” ครูประทีปซึ่งเป็นครูประจำชั้นผมถามด้วยเสียงอันดัง “ครับ” ผมตอบด้วยความอาย ครูประทีปเดินข้ามถนนมาหาผม “เธอเคยไปเก็บตรงทางเข้าหมู่บ้านนั้นไหม” ครูชี้มือตรงไปทางเข้าหมู่บ้าน และเป็นถนนที่ติดกับโรงไม้ และร้านขายอุปกรณ์ก่อสร้างต่าง ๆ “ไม่เคยครับ” ผมตอบ

“ลองไปเก็บดูซิ แถวนั้นมีคนทำงานหนัก ๆ อยู่ เขามักซื้อเครื่องตีมกระดุนกำลังกินแล้วก็โยนขวดทิ้ง” ครูแนะแล้วเดินไปกับผม “โน้น” ครูชี้มือให้ผมไปเก็บข้างกอหญ้า ซึ่งผมไม่เคยมองไป “ครูครับ ครูชอบตีมเครื่องตีมแบบนี้ไหม” ผมยกขวดเปล่าขึ้นแล้วถาม “อย่างที่ครูเคยบอกพวกนักเรียนว่าเครื่องตีมพวกนี้ไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย ถ้าให้เลือกครูตีมนมหรือน้ำเปล่าดีกว่า” ครูตอบ ครูกับผมแยกย้ายกันกลับบ้าน วันนี้ผมรู้สึกอบอุ่นใจที่ครูไม่รังเกียจผม และการทำงานหารายได้พิเศษของผม

วันรุ่งขึ้น ในชั่วโมงสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ครูถามนักเรียนว่า “นักเรียนในห้องนี้มีใครบ้างที่เคยทำงานหารายได้

พิเศษ" ทุกคนเจียบ รวมทั้งผมด้วยเพราะผมกลัวเพื่อนจะล้อเรื่องการเก็บขวดของผม ครูมองนักเรียนไปทุกคน พร้อมสบตาผมแล้วพูดว่า "เอ..ครูเคยเห็นพวกเรานี้ทำงานพิเศษอยู่หลายคนนะ แปลกทำไมไม่ยกมือ การทำงานพิเศษที่เป็นอาชีพสุจริต เป็นสิ่งที่น่าภูมิใจ ถ้าลูกครูทำอย่างนี้ครูก็ภูมิใจนะ" "ผมครับ" เก็บรีบลุกขึ้นบอก ครูให้ผมเล่าการหารายได้พิเศษให้เพื่อน ๆ ฟังในตอนท้ายชั่วโมง ครูพูดว่า "เก็บเป็นคนดีที่น่ายกย่อง ขอพวกเราทุกคนเอาเป็นตัวอย่างพวกเราควรปรบมือยกย่อง" แล้วครูก็ปรบมือ นำ พร้อมเล่าต่อว่า "นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ของเราหลายคนทำงานพิเศษ เช่น สมชายเขารับซื้อหนังสือพิมพ์เก่า กิโลละ ๓ บาทบ้าง ๕ บาทบ้าง แล้วเอาไปขายคู่ละ ๑ บาท ให้คนที่มานั่งดูหนังสือกลางแปลงใช้ปูนั่งมีรายได้คืน ๆ เก็บร้อยบาท วิชาญไปรับจ้างหามผักในตลาด ประดิษฐ์ช่วยยายขายห่อหมกในวันหยุด นี่เป็นตัวอย่างของคนขยัน ซึ่งอนาคตไม่มีวันเงินขาดมือ คนจน ๆ สาเหตุหนึ่งมาจากการเลือกงาน โน่นถึงงานต่ำนี้ถึงงานต่ำ และนี่ก็เก๊จ ถึงทำให้ยากจนยิ่งขึ้น" ผมปลื้มใจ และภูมิใจในความรักงานของผมจริง ๆ ครับ

เดือนกว่าต่อมา ผมเดินผ่านหน้าร้านขายผักในตลาด ผมได้ยินป้าแหม่มบ่นว่า "เบ๊จจริง เรียกให้มาเก็บก็ไม่มา ตาใหญ่นี้ให้ค่าเก็บขยะครึ่งละ ๕ บาท ก็ยังไม่อยากมาขี้เก๊จได้เงิน" วันนั้นผมเก็บขวดได้น้อย จึงเกิดความคิดขึ้นมาทันที "ป้าผมเก็บให้ได้ไหมครับ" ผมถาม "ได้ ๆ เอาเลย" ป้าแหม่มตอบอย่างดีใจพร้อมยัดเศษผักต่าง ๆ ใส่ถุงพลาสติกใหญ่ ๆ ให้ผม ๓ ถุง "เอาไปทิ้งเลย

ถึงปะ

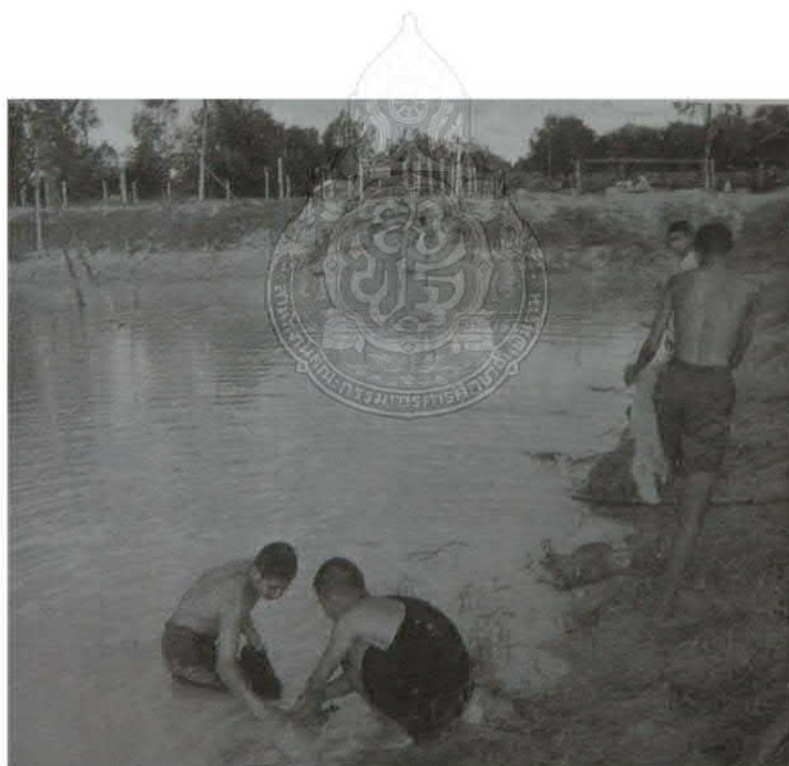
ไม่ต้องเอาถุงพลาสติกมาคืน" บอกแล้วเงิน ๕ บาทให้ผม ผมวางถุงใส่ขวดไว้ที่หน้าร้าน แล้วแบกถุงขยะไปทิ้งในถังขยะใบใหญ่ซึ่งวางไว้อยู่ด้านนอกของตลาด เมื่อกลับมาถึงร้าน ป้าแหม่มก็พูดว่า

“มาเรื่อย ๆ นะ ช่วยเก็บขยะไปทิ้งแป๊บเดียวได้เงินแล้ว ดีกว่าเก็บขวดขายนะ” ผมต้องเก็บอีกอย่างแล้วละครับ

ระยะหลังมามีเพื่อนหลายคน เก็บขวดเหมือนผมทำให้ผมมีรายได้น้อยลง ผมมานั่งคิด ๆ ดูว่าจะมีงานอื่นอีกบ้างไหมที่เด็ก ๆ อย่างผมจะทำได้ ผมคิด ๆ เท่าไรก็คิดไม่ออก ลุงใจซึ่งอยู่บ้านติดกับผมเป็นคนใจดี ชอบมาคุยกับพ่อเสมอ ๆ ในวันหยุดมาพบผมพึ่งหน้ายุงก็เข้ามาคุย ผมเล่าเรื่องที่ผมคิดไม่ออกให้ลุงใจฟัง ลุงใจหัวเราะแล้วพูดว่า “เจ้าหนู ทำไมไม่มองสิ่งใกล้ตัวบ้างล่ะว่ามีอะไรที่ทำได้บ้างอย่าคิดไกลเกินตัว” ผมจึงต้องมาคิดต่อ ผมคิด ๆ ๆ คิดออกแล้วครับ หน้ามน้ำท่วมผมจะเก็บผักบุ้งไปขายที่ตลาด บ้านผมมีต้นมะขามอยู่

หลายต้นจะลองเก็บใบมะขามอ่อน ซึ่งเชื่อว่าขายได้ แต่ต้องไปถาม
แม่ค้าที่ตลาดก่อน ผมจะลองดู จะพยายามเก็บขายให้มากเท่าที่จะหา
ได้ ผมตั้งใจเก็บเงินส่วนหนึ่งในการเรียนต่อชั้นมัธยมครับ เพื่อนๆ
ทำงานพิเศษอะไร บอกผม เด็กขายเก็บด้วยครับ

ลุ่มเจ้าพระยาเห็นสายธาราไหลล่อง
เพียงแต่มองหัวใจให้ป่วน
น้ำไหลไปมักไม่ไหลทวน
ชีวิตเราไม่มีหวน ไม่กลับทวนเหมือนกัน
เราเกิดมา ผูกใจรักกันดีกว่า
เพราะว่าชีวา แสนสั้น
เราอย่าได้สะเทือนหัวใจต่อกัน
ทั้งชีวิตอันสุขใจ
อย่าแตกกันเลยรักไว้ชมเชยชิดมัน
จงผูกพันรักกันขึ้นใจ
ขอจงเป็นเหมือนเช่นนกไพร
ที่เหินบินคู่กันไป หัวใจคู่กัน

ဝိသုဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်

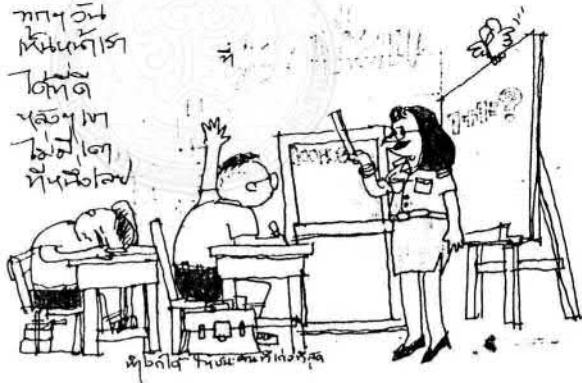

အိပ်ရာမှာ ခိုလှုံနေပြီး
ပုဒ်မလေးကို မတ်တတ် မတ်တတ်
ဖတ်နေတဲ့ အိပ်ရာ-အိပ်ရာ
ဝဘာသာမန် အိပ်ရာမှာ

အိပ်ရာမှာ မဝ-မဝလေး
ဝါးလေးလေး ကျောရိုးရော
ရောဂါလေး ကျောရိုးရော
အိပ်ရာမှာ အိပ်ရာမှာ

အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ

အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ
အိပ်ရာမှာ

คนเก่งของเยาวชนในวันนี้

เขารายแกแลดซี
นักชกผู้ยิ่งใหญ่

พีเบิร์ด
ธงไชย แมคอินไตย์
ผู้ชเย่าโลกบันเทง

จำรัส ในเสนา อิศระ เสียงเพราะดี และทีมงานหนังสือวันเด็ก

น้อง ๆ ที่รัก ถ้าจะพูดถึงใครสักคนที่มีพรสวรรค์ มีความมานะ อดทน
และมีความสามารถอันยากยิ่งที่ผู้ใดจะเสมอเหมือนในวงการชกมวยอาชีพแล้ว

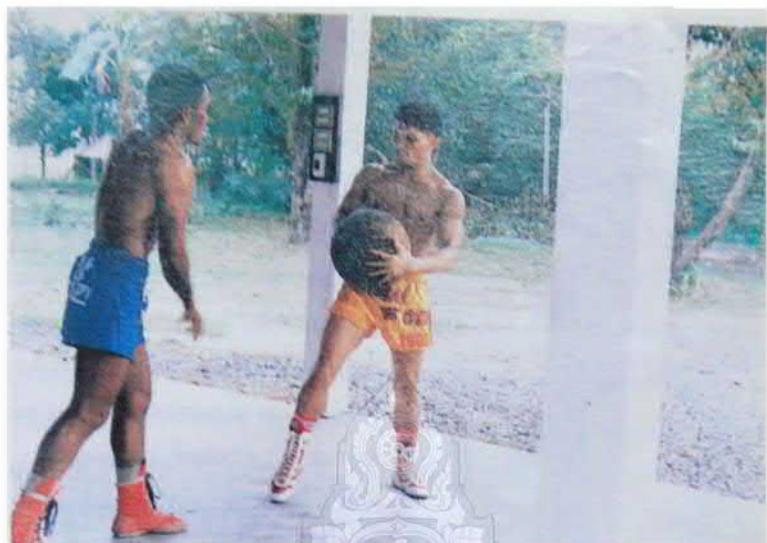
เราคงต้องพูดถึงเขา ผู้นำชื่อเสียงมาสู่ประเทศไทย และเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปทั้งโลก “เขาทราย แกแล็คซี่” คือชื่อของเขา ที่หนังสือวันเด็กอยากจะทำจดความดี ความรู้สึก นานัปการของเข่าให้น้องๆ ได้รับรู้ถึงงานของเราซึ่งประกอบด้วย จำรัส โนเสนา.. อีสระ เสียงเพราะดี.. ธวัชชัย พิภุลแก้ว.. ศักดา ราชธรรมกุล.. และชูเกียรติ วิเศษเสนา จึงได้เดินทางจากกระทรวงศึกษาธิการสู่ “สวนอาหารช่อชะมวง” จังหวัดนครนายก สถานที่ฝึกซ้อมของเขาทราย แกแล็คซี่ หรือชื่อจริงๆ ของเขาคือ **สุระ แสนคำ นักชกผู้ยิ่งใหญ่ขวัญใจของเยาวชนไทยในวันนี้**

หนังสือวันเด็ก : ขอให้คุณเขาทรายช่วยเล่าประวัติโดยย่อให้น้องๆ ได้ทราบ และรู้จักคุณเขาทราย ขวัญใจของเขาให้มากยิ่งขึ้นสักนิดนะครับ

เขาทราย : ผมชื่อจริงว่า สุระ แสนคำ เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๐๒ ที่บ้านเฉลียงลับ ตำบลนาปลา อำเภอมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ครับ

หนังสือวันเด็ก : ได้ทราบว่า คุณเขาทรายกับคุณเขาค้อเป็นคู่แฝดกัน อยากทราบว่า จริงๆ แล้ว ใครเป็นพี่ ใครเป็นน้องกันแน่ครับ

เขาทราย : ถ้าตามหลักวิทยาศาสตร์แล้ว ผมเป็นคนที่เกิดก่อน (คลอดก่อน) จึงเป็นพี่ แต่ในทางโบราณจะต้องให้เป็นน้อง เพื่อแก้เคล็ด เขาจึงเรียกให้ผมเป็นน้องครับ

หนังสือวันเด็ก : มีแรงบันดาลใจ
อย่างไรที่ทำให้ก้าวเข้าสู่อาชีพการ
ชกมวย

เขาทราย : ตอนนั้นอายุสักประมาณ
๔-๕ ขวบเห็นจะได้ คุณแม่รู้สึกจะ
ชอบมวยเอามากๆ คุณแม่พาไป
เที่ยวงานวัด คุณแม่จะไม่ค่อยดูอย่าง
อื่นหรอกครับ ดูแต่มวย ท่านก็อาจ
จะฝังจิตฝังใจเรื่องมวยกับพวกผม คือ
เขาคือกับผม พอออกมาได้ (ออกจาก
สนามมวย) พวกผมก็ร้องไห้อยากจะ
ได้นวม คุณแม่ก็ซื้อให้คู่หนึ่ง ก็ไม่พอ
หรอกครับ แย่งกัน คุณแม่ก็เลยซื้อให้
อีกคู่หนึ่ง พอได้มาก็มาชกกันทุกเย็น
หนังสือวันเด็ก : สมัยเมื่อคุณ
เขาทรายเป็นเด็ก เคยได้ทำอะไรที่
คิดว่าให้คุณแม่รักและภูมิใจมาก
ที่สุดครับ

เขาทราย : ที่ผมทำให้คุณแม่ภูมิใจก็คือ การชกมวยจนประสบผลสำเร็จ
ในตอนนั้นค่าตัวผมจะมอบให้คุณแม่หมดเลยครับ ผมคิดว่าการรับรู้ของคุณ
ผู้มีพระคุณเป็นสิ่งที่เราภูมิใจครับ

หนังสือวันเด็ก : ชกมวยมาทั้งหมด ทั้งมวยไทยและมวยสากลกี่ครั้งแล้วครับ

เขาทราย : คงจำไม่ได้หรอกครับ แต่ว่าเกิน ๑๐๐ ครั้งแน่นอน ครั้งแรก
ตอนนั้นชกคือ มวย ๓ ยก คู่ก่อนเวลา ที่สนามโรงเรียนเพชรวิทยาคม
ในงานประจำปี ปีใหม่ ตอนนั้นอายุได้สัก ๑๕ ปีครับ ผลเสมอกับ ได้
ค่าตัว ๕๐ บาท

หนังสือวันเด็ก : การขกมวยครั้งไหนที่ตื่นเต้นและประทับใจมากที่สุดครับ

เขาทราย : ที่ชอบและประทับใจมากที่สุด เห็นจะเป็นครั้งไปชกต่างประเทศ กับอิสราเอล คอนเทร์ริส ที่เกาะคูราเซา เวเนซุเอล่า เพราะเป็นครั้งแรก ที่ได้ออกไปต่างประเทศ และก็ไกลที่สุด เขาเป็นนักมวยที่เก่งพอควร ซึ่งตอนนี้ เขาก็เป็นแชมป์โลกรุ่นแบนตั้มเวท

หนังสือวันเด็ก : ความรู้สึกครั้งแรกที่ได้ทราบว่าเป็นแชมป์โลกเป็นอย่างไร

เขาทราย : รู้สึกภูมิใจมาก ๆ ครับ ที่ได้เป็นแชมป์โลก แต่นั่นไม่ได้เป็นการพิสูจน์ว่าเราเก่งนะครับ ทุกคนยังไม่ยอมรับหรอกครับ แล้วตัวผมเอง ก็ยังไม่ยอมรับว่าเราเก่ง ต้องป้องกันให้ได้เสียก่อน ถึงจะรู้ว่าตัวเอง

หนังสือวันเด็ก : คุณเขาทรายมีความคิดเห็นอย่างไรครับ เกี่ยวกับวัยรุ่นสมัยนี้เปรียบเทียบกับสมัยของคุณเขาทราย

เขาทราย : ผมว่าจะแตกต่างกันบ้าง เพราะผู้ใหญ่เป็นคนปูแนวทางให้อยู่ ในระเบียบวินัยตั้งแต่สมัยผมแล้วครับ สมัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง ไม่เหมือนสมัยก่อน เพราะสมัยนั้นไม่มีความเจริญเติบโตทางด้านต่าง ๆ เท่า สมัยนี้ครับ

หนังสือวันเด็ก : อยากจะให้เยาวชนส่วนใหญ่ ยึดอาชีพขกมวยเหมือน เขาทรายหรือไม่ครับ

เขาทราย : คนที่จะประกอบอาชีพอะไรก็แล้วแต่ ต้องมีใจรักเสียก่อนครับ ถ้ามีใจรักอาชีพนี้ผมก็ยินดีสนับสนุนเต็มที่ครับ

หนังสือวันเด็ก : ทางด้านกีฬาและดนตรีคุณเขาทรายนิยมชมชอบใครมากที่สุดครับ

เขาทราย : นักกีฬาผมอาจจะได้ยินแต่ชื่อ ผมอาจจะเด็กมาก ไม่เคยได้ดู การชก แต่รู้ประวัติ คือ โผน กิ่งเพชร กับ ชบาติชาย เปี้ยวน้อย ครับ ส่วนดนตรีผมชอบทุกแนว ที่ชอบมากที่สุดไม่มีหรอกครับ

หนังสือวันเด็ก : คุณเขาทรายมีความคิดอย่างไรที่เด็กและเยาวชนสมัยนี้ชอบชกต่อย ก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกัน ทำให้เกิดปัญหาของสังคมในปัจจุบัน

เขาทราย : ผมคิดว่าเป็นเพียงจุดเล็กๆ แล้วทำให้เป็นเรื่องใหญ่ ความจริงเป็นเพียงนักเรียนกลุ่มเล็กๆ โรงเรียนหนึ่งอาจจะมีคนดี คนเกเรอยู่บ้างนะครับ เราก็ต้องแก้ไขกัน

หนังสือวันเด็ก : สมัยเมื่อเป็นเด็กนักเรียน เขาทรายเคยชกต่อยกับเพื่อนไหมครับ คือหมายถึงการชกกันนอกสังเวียนนะครับ

เขาทราย : มีอยู่ครั้งหนึ่งครับ ตอนนั้นอายุ ๑๗ ปีครับ แต่ไม่ได้ชกคนเดียวครับ เขาต่อให้ ๒ คน เพราะเขาตัวใหญ่ คือให้ผมกับเขาคือ สบายมาเลยครับตอนนั้น แต่ตอนหลังก็มาเป็นเพื่อนรักกันจนถึงปัจจุบันนี้

หนังสือวันเด็ก : คุณเขาทรายจะให้ข้อคิดหรือคติเตือนใจอะไรกับน้องๆ บ้างครับสำหรับวันเด็กในปีนี้

เขาทราย : ก็พยายามทำแต่สิ่งที่ดีที่สุด มีระเบียบวินัยในตัวเอง มานะอดทน และทำบุญตักบาตรกันไว้อย่างสม่ำเสมอ รู้จักผู้มีพระคุณเป็นสิ่งสำคัญ รู้จักดี รู้จักชั่ว แยกแยะให้ออก รู้จักการเป็นคนที่ระเบียบวินัย ถ้าอยู่ในวัยเรียนก็หมั่นฝึกฝน ขยันในการเรียน ถ้ารักกีฬาประเภทไหนก็แบ่งเวลาให้ถูกที่เราควรจะมีเวลาไหน ไม่หลงลืมตัว ไม่หลงกิเลส หรือสิ่งชั่วๆ อะไรต่าง ๆ อันนี้เป็นสิ่งสำคัญครับ

หนังสือวันเด็ก : วันเด็กวันนี้ คุณเขาทรายจะมอบอะไรเป็นของขวัญสำหรับน้องๆ บ้างครับ

เขาทราย : ผมจะไปออกรายการพบน้องๆ ที่ธนาคารออมสิน สำนักงานใหญ่ที่สะพานควาย ผมจะไปพบกับเขา ไปพูดคุย ในฐานะที่เป็นขวัญใจของเขาทุกปีแหละครับ สำหรับปีนี้ถ้ามีเวลาว่าง ผมก็จะไปเช่นเดิมเหมือนทุกๆ ปีที่ผ่านมาครับ

หนังสือวันเด็ก : คุณโกยง หรือ คุณพงศ์ ดาวรววิวัฒนบุตร เทรนเนอร์ และ
สวนอาหารช่อชะมวง มีส่วนสนับสนุนคุณเขาทรายอย่างไรบ้างครับ

เขาทราย : สนับสนุนควบคุมการฝึกซ้อม เพิ่มเทคนิคในการชกแต่ละครั้ง
เปลี่ยนแผนการชกแต่ละครั้ง เพราะแต่ละครั้งจะชกไม่เหมือนกันครับ ส่วน
สวนอาหารช่อชะมวงนั้นมึบทบาทในการเป็นผู้อุปถัมภ์ สนับสนุนให้ป้องกัน
แชมป์ เพื่อทำลายสถิติซึ่งเขาเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดเลยครับ ถ้าเรา
มาฝึกซ้อมที่ช่อชะมวงนี้

หนังสือวันเด็ก : คุณเขาทรายซ้อมหนัก รู้สึกหนักใจมากไหมครับในเรื่อง
ของการฝึกซ้อม

เขาทราย : ไม่หนักใจหรอกครับ เพราะเราถือว่ามันเป็นอาชีพของเราที่เรา
จะต้องทำ ถ้าไม่ทำผมก็คิดว่าเดี๋ยวจะไม่มีแรงสู้เขา เราต้องขยันซ้อมครับ

หนังสือวันเด็ก : ของใช้ส่วนตัวที่คุณเขาทรายชอบมากที่สุดคืออะไรครับ

เขาทราย : ของใช้ที่ผมชอบมากที่สุด เป็นพระสมเด็จที่ป้าเปรมให้ครับ
ผมรักมาก ใครมาขอยุซาเท่าไร ก็รับรองว่าผมไม่ปล่อยแน่ครับ

หนังสือวันเด็ก : ได้ทราบข่าวเกี่ยวกับเรื่องเข็มขัด “เขาทราย” ช่วยให้
รายละเอียดหน่อยได้ไหมครับ

เขาทราย : เมื่อก่อนเขามีเข็มขัดของ “โจหลุยส์” สำหรับผู้ที่ป้องกันแชมป์
ครบ ๕ ครั้ง ติดต่อกัน เขาจะมอบเข็มขัดที่สลักชื่อของ “โจหลุยส์” พอถึง
สมัยนี้หมดยุคของ “โจหลุยส์” แล้ว เขาก็ได้จัดทำเข็มขัดชื่อ “เขาทราย”
ให้สำหรับผู้ที่ป้องกันแชมป์ได้ครบ ๕ ครั้งติดต่อกัน โดยจะมอบเข็มขัดสลักชื่อ
“เขาทราย” ที่มีรูปธงชาติไทยอยู่ด้วย ให้นึกมวยผู้นั้นไป ซึ่งก็นับว่าผมเป็น
คนที่ ๒ ของโลก ต่อจาก “โจหลุยส์” ที่ได้รับเกียรติอันนี้ ผมภูมิใจมากที่สุด
เลยครับ

หนังสือวันเด็ก : น้อง ๆ อยากทราบที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ พอจะบอก
น้อง ๆ ได้ไหมครับ

เขาทราย : ๒๑ ซอยมีสุวรรณ ๓ ถ.สุขุมวิท ๗๑ พระโขนง กทม.
โทร. ๓๔๑๕๖๔๒ ครับ

หนังสือวันเด็กของเราได้พยายามถ่ายทอดในสิ่งที่ตีงามจาก “เขาทราย
แกแล็กซี่” คนเก่งของเรา เพื่อเป็นข้อคิดและแบบอย่างที่ดีสำหรับน้องๆ สิ่งใดที่
น้องๆ นำไปปฏิบัติได้ก็จงนำไปปฏิบัติ เพื่ออนาคตของน้องๆ ในวันข้างหน้า
นะครับ นอกจากนี้ คุณเขาทรายได้มอบข้อคิด คติเตือนใจ ซึ่งเป็นลายมือ
พร้อมลายมือชื่อของคุณเขาทราย ฝากให้น้องๆ ที่รักทุกคน

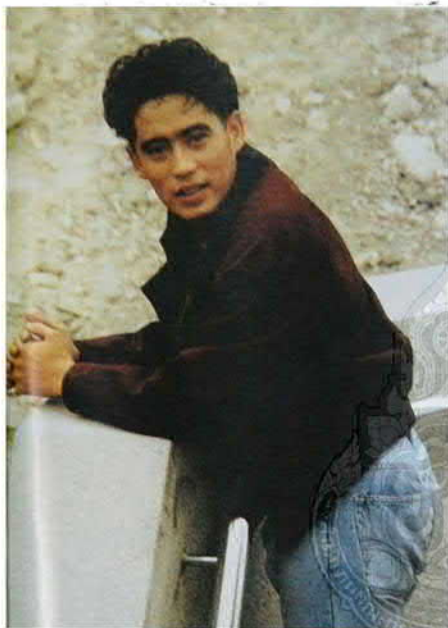
ฝากคุณ แม่แกฬร
รับแจ้ง กู้ดอกแ
15/1/2566 วันที่ 15/1/2566 โทร. 112.

กฤษ 11/25
(กรรมการ/กรรมการจัด)

15 พ.ค. 63

หนังสือวันเด็กขอขอบคุณ คุณพงษ์ (โกยง) ถาวรวิวัฒน์บุตร สอน
อาหาร “ช่อชะมวง” จังหวัดนครนายก ที่อำนวยความสะดวกต่างๆ ให้
เป็นอย่างดี โดยเฉพาะคุณเขาทรายและคุณเขาค้อ แกแล็กซี่ ที่ให้ความ
เป็นกันเอง ตอบคำถามด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดียิ่ง.

ธงไชย แมคอินไตย์ ผู้เขย่าโลกบันเทิง

ถ้าจะพูดถึงวงการบันเทิงในปัจจุบันนี้แล้ว น้องๆ หลายคนคงจะต้องยอมรับในความสามารถ ความมานะอดทน ความพยายามต่อสู้เพื่อชีวิต เขาผู้นั้น ผู้ไม่มีอะไรเลยในวัยเด็ก แต่ปัจจุบันเขาได้ใช้ความพยายามมานะอดทน จนประสบความสำเร็จ และก้าวเข้าไปนั่งอยู่ในหัวใจ ในความรู้สึกของน้องๆ ของประชาชนทุกคน ทุกคนจะพูดถึงแต่เขา ผู้เขย่าโลกบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นการแสดง หรือการร้องเพลง จนทุกคนเรียกร้องหาแต่ **“พี่เบิร์ด...ธงไชย แมคอินไตย์”**... เพื่อให้น้องๆ ได้รู้จักเขามากยิ่งขึ้น พบกับ พี่เบิร์ดของน้องๆ กันดีกว่าครับ

หนังสือวันเด็ก : อยากให้คุณเบิร์ดเล่าประวัติโดยย่อ ๆ ให้น้องๆ ได้ทราบไว้บ้าง

พี่เบิร์ด : เบิร์ดเติบโตที่บางแค กรุงเทพมหานคร เข้าเรียนที่โรงเรียนวัดนิมมานรดี ตั้งแต่ ป.๑ ถึง ป.๗ ในช่วงนั้นรู้สึกว่าการค่าเทอมเขาประจำ เบิร์ดจะต้องติดบอร์ดเสมอ จะติดบอร์ดด้วยกันสองอย่าง คือบอร์ดเรียนดี บอร์ดเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ บอร์ดหนึ่ง และอีกบอร์ดหนึ่งก็คือบอร์ดที่ไม่ได้จ่ายเงินค่าเทอมเขา หลังจากนั้นจบ ป.๗ ก็มาเรียนที่โรงเรียนปัญญาวรคุณ ม.ศ.๑ ถึง ม.ศ.๓ ตอนนั้นก็ไ้เป็นนักร้องของโรงเรียนนะครับ การเรียนปานกลางแต่ไม่เคยตก ร่วมกิจกรรมของโรงเรียนโดยตลอด หลังจากนั้นก็

เข้าเรียนที่วิทยาลัยพัฒนการธนบุรี อีก ๕ ปี จบแล้วก็มาเป็นพนักงานของธนาคารกรุงไทย

หนังสือวันเด็ก : ตอนคุณเบิร์ดเป็นเด็ก ๆ ทราบว่าคุณเบิร์ดซนมาก อยากให้เล่าให้น้อง ๆ ฟังบ้าง เอาอย่างซนสุดชีวิตเลยนะ

พี่เบิร์ด : เบิร์ดเป็นคนที ๔ ในจำนวนพี่น้อง ๑๐ คน น้องคนเล็กจะอยู่กับแม่ แต่เบิร์ดจะตามพวกพี่ ๆ เขาไป เขาไปไหนก็จะไปกับเขาด้วย วันนั้นพี่ ๆ เขาไปไหนเถววัลย์กัน ซึ่งหนังเรื่อง "ทาร์ซาน" กำลังฮิตมาก เบิร์ดก็บอกว่าขอเบิร์ดมั่ง พี่เขาก็ไม่ยอม ก็มานึกว่า เอ๊ะ ทำไมเล่นไม่ได้ ไม่มีเหตุผลเลย ก็รอให้เขากลับ พอเขากลับเราก็กินเอง ปรากฏว่าพี่เขาไม่ให้เราเล่นเพราะมันต้องอาศัยข้อมื่อที่แข็งแรงมาก เขาพนันกันอยู่ว่าใครจะพันต่อไม่พันต่อ ตรงระหว่างต้นไม้นั้น คือตอของต้นข่อย เราก็กินไม่รู้ เราก็กัดตอข่อยเข้าไปเลย ปรากฏว่าตอข่อยก็เลยทิ่ม (...) แล้วก็โดนที่ต้นแขนด้วย

หนังสือวันเด็ก : ตอนคุณเบิร์ดเป็นเด็ก ๆ อยากได้หรือหวั่งอะไรมากที่สุดในชีวิต

พี่เบิร์ด : ของหรือสิ่งของนี่ไม่เคยหวั่งเลย เบิร์ดเห็นความลำบากของป้ากับแม่ ลำบากมากๆ เลย จึงหวั่งเอาไว้ว่า โตขึ้นจะเป็นคนเลี้ยงป้ากับแม่เอง จะไม่ยอมให้ทั้งป้าและแม่ลำบาก

หนังสือวันเด็ก : เด็ก ๆ หรือเยาวชนในความรู้สึกของคุณเบิร์ด ควรจะเป็นคนอย่างไร ในปัจจุบัน

พี่เบิร์ด : “เป็นเด็กดี ขยันทำหน้าที่ของตัวเอง” ทุกคน เมื่อเกิดมาแล้วต่างคนก็มีหน้าที่ของแต่ละคน เบิร์ดพูดตอนนี้ น้อง ๆ คงไม่รู้ไม่เข้าใจเหมือนเบิร์ดตอนเด็ก ๆ ว่ามันแปลว่าอะไร เขาวนตอนนี้ควรทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ก็คือเรียนหนังสือ ตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด เพราะช่วงนี้เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตจริง ๆ แล้วก็เป็นอย่างที่มีความสุขมากที่สุดในโลก เราแค่ดูแลรับผิดชอบชีวิตของเราเองคนเดียวเท่านั้นเอง เราไม่ต้องไปดูแลรับผิดชอบอะไร การประสบความสำเร็จในด้านการเรียน จะเป็นของบัณฑิตใหญ่ที่สุดเลยสำหรับคุณพ่อ คุณแม่ เบิร์ดหวังเป็นอย่างยิ่งเลยนะครับว่า ทุก ๆ คน คงจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด

หนังสือวันเด็ก : คนเราทุกคนมักจะมีแบบฉบับของใครสักคนที่ดี ๆ อยู่ในใจ สำหรับคุณเบิร์ดใครคือ “วีรบุรุษ” (ฮีโร่) ในชีวิต

พี่เบิร์ด : คนที่เก่งที่สุดในโลกสำหรับเบิร์ดมีคนเดียวคือ “พ่อ” ของเบิร์ดเอง ซึ่งอาชีพนักเขียนของป้าสามารถจะเลี้ยงลูกทั้ง ๑๐ คน ให้ได้ดีหมดเลย แล้วทุกคนโตขึ้นมาโดยไม่มีปัญหาใด ๆ ทั้งสิ้น

หนังสือวันเด็ก : อยากให้คุณเบิร์ดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวัยรุ่นสมัยนี้ กับสมัยของคุณเบิร์ดว่าแตกต่างกันอย่างไร

พี่เบิร์ด : ต่างกันโดยสิ้นเชิง เมื่อก่อนไม่มีอะไรเลย ความเข้าใจในสิ่งแวดล้อมเราก็ได้เห็นได้ดูในสิ่งที่ใกล้ตัวเราเท่านั้นเอง วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีก็ยังไม่ก้าวไกลเหมือนสมัยนี้ วัยรุ่นในสมัยนี้มีโลกทัศน์ที่กว้างขวางมากในทุก ๆ เรื่อง การศึกษาก็ได้รับให้เข้ากับคนรุ่นใหม่ สมัยเบิร์ดนั้น วิทยุ เอฟ.เอ็ม. ยังไม่รู้จักเลย สมัยนี้พอเริ่มต้นก็ไปไกลเลย ดังนั้นวัยรุ่นที่เป็นกำลังของชาติในขณะนี้เบิร์ดว่าชาติไทยเราจะต้องยิ่งใหญ่ มาก ๆ ต้องมีแต่คนเก่ง ๆ ทั้งนั้น เพราะว่าทุกอย่างเจริญก้าวหน้ารองรับน้อง ๆ ได้อย่างทันทั่วทั้งที่

หนังสือวันเด็ก : ในชีวิตคุณเบิร์ด คิดว่าได้ทำสิ่งที่คุณแม่และคนที่คุณรักภูมิใจมากที่สุดคืออะไร

พี่เบิร์ด : เบิร์ดคิดว่าเบิร์ดสามารถพูดกับตัวเองได้ว่าเบิร์ดเป็นคนดี ไม่เคยทำอะไรเสียหายในชีวิต ยังไม่เคยทำอะไรให้ป้า แม่ หรือญาติพี่น้องต้องเสียใจเพราะเบิร์ดเลย

หนังสือวันเด็ก : ของใช้ส่วนตัวที่คุณเบิร์ดชอบที่สุดคืออะไร

พี่เบิร์ด : คงจะเป็นนาฬิกา เพราะถ้าไม่มีนาฬิกา ก็จะเหมือนคนตาบอด เบิร์ดจะใส่แม้กระทั่งเวลานอน เราจะสามารถดูได้ทันทั่วทั้งที่

หนังสือวันเด็ก : อยากทราบว่าเพลงทุกเพลงที่คุณเบิร์ดร้องมา คุณเบิร์ดชอบเพลงไหนมากที่สุด เพราะอะไร

พี่เบิร์ด : เพลง “ด้วยรักและผูกพัน” เพลง ๆ นี้ เป็นเพลงที่บอกถึงจุดที่ยืน และจุดที่จะไป และจุดที่จะเดินกลับ เป็นภาพที่แข็งแรงมากสำหรับที่เราจะนึก

ไปเพื่อเอากำลังใจของเรามาทำงานต่อสู้กับความเหนื่อยล้า เป็นเพลงที่ทำให้ เบิร์ตเกิด และมายืนอยู่ตรงจุดนี้ได้ และก็ เป็นเพลงที่ทำให้น้อง ๆ เกิดความรู้สึกที่ดีกับเบิร์ต

หนังสือวันเด็ก : อยากทราบว่าความรู้สึกของคุณเบิร์ตที่ได้รับบทของ "โกโบริ" แสดงได้ดีจนคนส่วนใหญ่ทั้งประเทศคลั่งไคล้ ว่ามีความรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง และขอบบทนี้ไหม

พี่เบิร์ต : พูดถึงบทของ "โกโบริ" มันเป็นอะไรที่ยากมาก มันท้าทายที่สำคัญที่สุดเบิร์ตรักตัวละครตัวนี้มาก เขาเป็นคนที่เปี่ยมมิตรกับคนทุกคน ช่วยเหลือทุก ๆ คน เป็นคนที่เสียสละ เป็นคนที่ใจกว้าง เป็นผู้ชายที่ทำหน้าที่ทุกอย่างอย่างของตัวเองได้ดีที่สุด เป็นทหารก็เป็นทหารที่ดีของกองทัพ ของผู้บังคับบัญชา เป็นลูกก็เป็นลูกที่ดีของพ่อ-แม่ เป็นสามีก็เป็นสามีที่ดีที่สุดของภรรยา ความรักของเขายิ่งใหญ่มากเหลือเกิน นี่เป็นความรู้สึกของ "โกโบริ"

หนังสือวันเด็ก : คุณเบิร์ตมีหลักการในการดำเนินชีวิต และการทำงานอย่างไร เพื่อน้อง ๆ จะได้ยึดถือเป็นแนวทางบ้าง

พี่เบิร์ต : ก็คือการให้เกียรติกับตัวเองให้มากที่สุด รักตัวเอง เมื่อเรารักตัวเองแล้วเราจะไม่ยอมทำอะไรที่ผิด คิดทุกอย่างที่ทำ คิดทุกอย่างที่พูด แต่ไม่ต้องพูดทุกอย่างที่คิด ทำวันนี้ให้ดีที่สุดแล้วเมื่อวานนี้กับพรุ่งนี้มันก็จะดีเอง

หนังสือวันเด็ก : คุณเบิร์ตคิดว่าขณะนี้ได้มายืนอยู่บนจุดสูงสุดของชีวิตแล้วหรือยัง หรือว่าคุณเบิร์ตยังมีความใฝ่ฝันอะไรต่อไปอีก

พี่เบิร์ต : ไม่รู้เลยนะครับว่าจุดไหนเป็นจุดไหน ทำงานเรื่อย ๆ ไม่เคยแหงนหน้ามอง ไม่เคยที่จะไปตะกายให้สูงถึงดาว ทำงานไปเรื่อย ๆ ทำวันนี้ให้ดีที่สุด ทำให้ดีที่สุดเท่านั้นเอง พรุ่งนี้ก็จะดี ทำวันนี้ดี พรุ่งนี้ก็จะ เป็นของขวัญให้กับเรา

หนังสือวันเด็ก : มิน้อง ๆ ยากทราบที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ พอจะบอกน้อง ๆ ได้ไหมครับ

พีเบิร์ด : ๕๖/๒๕ ถนนจรัสสินทวงศ์ ๓๕ เขตตลิ่งชัน บางพระม
กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์ที่โทรไปแล้วเคยเจอพี่ก็คือ ๔๑๒๕๐๒๒

หนังสือวันเด็ก : สำหรับวันเด็กปีนี้ (๒๕๓๔) คุณเบิร์ดจะฝากข้อคิด คติเตือนใจอะไรสำหรับน้อง ๆ บ้างครับ

พีเบิร์ด : บอกให้น้อง ๆ ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด เป็นลูกก็ทำหน้าที่ของลูกให้ดีที่สุด เป็นลูกที่ต๊องก็ต้องเดินไปพบบกคนละครั้งทางกับคุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อคุณแม่จะวิ่งมาเจอเข้าหาน้อง ๆ ตลอดเวลาเป็นไปไม่ได้ เราก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับคุณพ่อคุณแม่ด้วยภาษาดอกไม้มัน อัญมณีในบ้านบอกให้มีความสุขกันให้มาก เมื่อเข้าไปอยู่ในโรงเรียนแล้ว สังคมของโรงเรียนน้องก็ทำหน้าที่ตรงนั้นให้ดีที่สุด

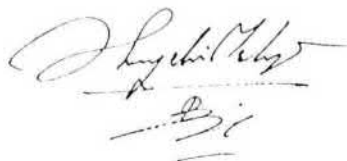
น้อง ๆ ครับ เป็นใจครับ ได้รู้ได้ทราบข้อคิด คติเตือนใจของพีเบิร์ดแล้ว หวังเป็นอย่างยิ่งว่า น้อง ๆ จะได้ยึดถือเป็นตัวอย่าง แบบอย่างที่ดี บ้างนะครับ เพื่ออนาคตของน้อง ๆ เองในวันข้างหน้า หนังสือวันเด็กของเราขอฝากลายมือพร้อมลายมือชื่อของพีเบิร์ดเป็นของขวัญวันเด็ก (๒๕๓๔) สำหรับน้อง ๆ ทุกคน ขอให้มีความสุขตลอดไปนะครับ

คำขวัญวันเด็ก ๒๕๓๔ ทุกคนมีใจ

- สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์

- พระบรมราชินีนาถ

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ๑๐๑๓

เพลงรัก..ฝากน้อง

จรรยา เจริญรักษ์
อิสระ เสียงเพราะดี

น้อง ๆ ที่รัก ครับ

หนังสือวันเด็กได้พยายามปรับปรุงเนื้อหาและพัฒนารูปแบบเพื่อเป็นของขวัญสำหรับน้อง ๆ เนื่องในวันเด็กแห่งชาติทุกปี ในปีนี้นอกจากการสัมภาษณ์คุณเขาทราย และคุณธงไชย ขวัญใจของน้องแล้ว พี่ขอปิดท้ายด้วย เพลงรัก..ประทับใจ พร้อมภาพประกอบน่ารัก ๆ... เพื่อน้องจะได้มีความสุข สดชื่น ยิ่งขึ้น เต็มโตเป็นพลเมืองดี เป็นผู้นำที่มีความสามารถในการพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศชาติในอนาคต นะครับ

ด้วยรักและผูกพัน

หากเราต้องจากกัน จะเป็นด้วยเหตุใด
เก็บความคิดที่คล้ายกัน กับความสัมพันธ์ที่ดี
ต่อกันนั้นไว้

หากวันไหนที่เธอเกิดเจอเจอทุกข์ภัย
หากเธอนั้นเดือดร้อนใจ จะเป็นเรื่องใดที่ทำให้
เธอท้อแท้

*ขอเพียงแค่เข้ามา ขอเพียงส่งเสียงมา
จะไปหา จะไปในทันใด **จะไปยังเคียงข้าง
เธอ ไปอยู่ดูแลเป็นเพื่อนเธอ ให้เธอหมดความ
กังวลใจ จะไปในทันใด จะตรงไป จะใกล้ไกล
ถ้าหากเป็นเธอจะรีบไป ให้เธอได้ความสบายใจ*

โปรดจงรู้ว่ามียู่ตรงนี้อีกคน กับชีวิต
ที่วุ่นวาย จะมีผู้คนที่คนที่เปี่ยมมิตรแท้ (ข้า *...*)

จิตใจยังพร้อมจะยินดี กับรอยยิ้มที่เธอมี
อยากเห็น ยิ้มที่ชื่นบาน อยากเห็นจากเธอ
อยากให้เธอได้มี สิ่งที่ดีเรื่อยไป หากวันไหน
เกิดทุกข์ภัย โปรดจงมั่นใจ ฉันจะรีบไป
ในทันใด (ข้า *...*)

คู่กัด

ลั่นกับฟัน พบกันที่ไรก็เรื่องใหญ่
น้ำกับไฟ ถ้าไกลกันได้ก็ดี หมดกับแมว
มาเจอกันสู้กันทุกที ต่างไม่เคยมีวิธี
จะพูดจา

นกถึงโครง โผลงมาเกาะโพรง
นกเอี้ยง ล่อยอเอี้ยง เฝือกกันตลอดเวลา
เสือกกับสิงห์ก็ข่มกันขอเป็นเจ้าป่า ต่าง
ไม่ยอมจะพูดจาตกลงกัน

อย่างเธอกับฉันอันที่จริง เราก็มี
หัวใจให้กัน แล้วทำไมเธอกับฉันคอย
กัดกันทุกทีเรื่อยไป เธอก็เสือก ฉันก็สิงห์
ทั้งที่จริงไม่มีอะไร รักกัน แต่ทำไม
เป็นอย่างนี้

(ก็) ฉันทันเธอ ต้องเจอกันอีก
ตั้งเท่าไร แล้วเมื่อไร เมื่อไรจะพูดดีดี
ฉันทันยอม เธอก็กยอม ให้กันสัก...ที จะให้ดี
เธอยอมก่อนตกลงใจ
(ข้าทั้งหมดยกมือไหว้)
(แต่)จะให้เธอยอมก่อนตกลงใจ

บ้านของเรา

ต้องอยู่กันไปอีกนาน ในบ้าน
หลังนี้... เติบโตมาจนป่านนี้ ก็เพราะ
มี..ที่ให้อาศัย บ้านเรามีท้องฟ้า มี
สายน้ำ มีภูเขา มีต้นไม้ แล้วเราจะ
อยู่อย่างไร ถ้าไม่มี...อะไรเหลือเลย

น้อง ๆ มีข้อเสนอแนะ อยากให้หนังสือวันเด็กปรับปรุงอย่างไร ส่งจดหมายไปที่
คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงาน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ดุสิต กทม. 10300

สวัสดีครับ !

คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก

ประจำปี ๒๕๓๔

ประธานอนุกรรมการ
นายทวีศักดิ์ เสนาณรงค์

รองประธานอนุกรรมการ

ศาสตราจารย์คุณหญิงแมนมาส ชาลิต นายไพฑูรย์ เสียงก้อง

อนุกรรมการ

นายบุญเรือง ตันยา	ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ
นายสมพงษ์ พละสุรย์	นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ
นางรัชณี ศรีไพรวรรณ	นางสาวรสา วงศ์ยังอยู่
นางสาวกานต์มณี ศักดิ์เจริญ	นางสาววิไล เกษชนก
นางกรองแก้ว เงินศรี	นายสมัย สุทธิธรรม
นายถวัลย์ มาศจรัส	นางสรรพพร แดงสกุล
นางวิภา ดั่นตุลพงษ์	นางสาวแพรวพรรณ เกิดโกศา
จำเอกหญิงนันทวรรณ มาสอาด	นายศักดิ์ดา ราชธรรมกุล
นายจรรุญ เจริญรักษ์	นายจำรัส ในเสนา
นายธวัชชัย พิกุลแก้ว	

อนุกรรมการและเลขานุการ

นายสุนทร หมั่นทอง

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นายกิงสุวัฒน์ ทองส์เจริญ	นายอิสระ เสียงเพราะดี
นางสมสุข สดาว	นางสาวเรณู ศิริวัณชัย

ด้กน มั่นเพียร
 ไร้พ่าย ก้าวไกล
 เป็นเยาวชนที่ดีของชาติไทย

คณะวิศวกรรมศาสตร์ ภาควิชาวิศวกรรม

- ภาควิชาวิศวกรรม

- ภาควิชาวิศวกรรม

ภาควิชา วิศวกรรมเครื่องกล 1001mi

วันที่ 11/12/25
 (นาย/นาง/นางสาว/นาย)